

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

לפני כב' השופט ה' קירש

המערערת

חברת אל.אל.די. יהלומים בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד שמעון כהן, רון ברקמן ואלעד חן

נגד

המשיב

פקיד שומה גוש דן
ע"י ב"כ עוה"ד מורן סילס ועדי חן
מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

פסק דין

א. מבוא

1. בתקופה שנדונה בערעור מס הכנסה זה – שנות המס 2013 ו-2014 – המערערת עסקה בענף היהלומים. בנוסף לעיסוקה בעיבוד ובמסחר ביהלומים, המערערת החזיקה, במישרין ובעקיפין, בזכויות בשורה של תאגידי קשורים. בין היתר המערערת החזיקה (באמצעות נאמנויות זרות) במניות בחברות שהתאגדו באיי הבתולה הבריטיים (British Virgin Islands). כל ייעודן של חברות אלה היה להחזיק בזכויות בתאגידי אמריקאים מסוג LLC (Limited Liability Companies) שפעלו בענף היהלומים בארצות הברית (להלן - "חברות ה-BVI" ו-"תאגידי ה-LLC", בהתאמה). השליטה בתאגידי ה-LLC הייתה משותפת בין המערערת מצד אחד ובין גורמים ממשפחת קליין האמריקאית, מצד שני. אין חולק כי המערערת, הנמנית עם קבוצת לב לבייב, הייתה תושבת ישראל בכל הזמנים הרלבנטיים.

2. בשנת 2006 ניתנה למערערת, לבקשתה, החלטת מיסוי בהסכם וזאת לקראת עריכת שינוי מבנה עסקי. בתמצית, החלטת המיסוי אפשרה ביצועם של שני מהלכים משולבים אלה:

(א) העברת מניות חברות ה-BVI מידי המערערת לידי חברה אמריקאית חדשה, בבעלות מלאה של המערערת, בשם LGC USA Holdings Inc. ("חברת LGC"), ללא מיסוי ישראלי מיידי;

(ב) מיד לאחר מכן, העברת הזכויות בתאגידי ה-LLC מידי חברות ה-BVI לידי חברת LGC, גם כן ללא השלכות מס מיידיות בישראל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

3. כתוצאה מביצוע שלבים אלה נוצר מבנה החזקות לפיו המערערת החזיקה בחברת LGC וחברת LGC בתורה החזיקה, מצד לבייב, בזכויות בתאגידי ה-LLC, לצדה של משפחת קליין. באופן מעשי חברות ה-BVI יצאו מן התמונה, וכפי שיפורט בהמשך זו הייתה המטרה עסקית המוצהרת של המהלך בכללותו.
4. לימים – וניטשת מחלוקת לגבי עיתוי ההתרחשות – זכויותיה של חברת LGC בחלק מתאגידי ה-LLC נמכרו או נפדו והועברו לידי משפחת קליין¹, וזאת עקב סכסוך מסחרי בין הקבוצות. לכאורה, תהליך זה התחיל בשנת 2012 והסתיים סופית בשנת 2018.
5. ערעור זה עוסק בתוצאות המס של מימוש הזכויות בשלושה תאגידי LLC:

(א) Julius Klein Diamonds LLC ("JKD");

(ב) KLG Jewelry LLC ("KLG");

(ג) Sunrise Venture LLC ("Sunrise")

(יחד – "שלושת התאגידים").

כאשר נודע לפקיד השומה, בשנת 2018, על מימוש ההחזקות בשלושת התאגידים הנ"ל הוא סבר כי בהתאם להחלטת המיסוי משנת 2006, על המערערת לשלם מס בגין התמורה שהתקבלה בידי LGC מקבוצת קליין. יתרה מזו, קבע פקיד השומה שאירוע המס התרחש בשנת 2013 (או בשנת 2013 ובשנת 2014). היות ושנות המס האמורות היו כבר מושא להסכם שומה שנחתם קודם לכן בין המערערת ובין פקיד השומה (בקשר לנושאים אחרים), נזקק פקיד השומה להליך פתיחת שומה לפי סמכות מנהל רשות המסים מכוח סעיף 147 לפקודת מס הכנסה.

6. לפי עמדת המערערת, לא היה כל בסיס או עיגון חוקי לחיובה במס בעקבות יציאת הזכויות בשלושת התאגידים מידיה של LGC, שהיא חברה אמריקאית ולא ישראלית. הנישומה הנכונה, אם בכלל, היא LGC, ולה לא הוצאה כל שומה. לדעת המערערת, בעניין עיקרי זה פקיד השומה מפרש בצורה לא נכונה את הוראות החלטת המיסוי בהסכם.

¹ ההחזקות מצד קליין היו בידי יחידים ותאגידים שונים. לשם הנוחות והקיצור, להלן נכנה את כולם יחד "קבוצת קליין" או "קליין".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

בנוסף ולחלופין, אם כלל היה אירוע החייב במס בישראל, אזי הוא התרחש לא לפני שנת 2017, בהתאם להשתלשלות ההתדיינות שהייתה בין קבוצת לבייב וקבוצת קליין. לחילופי חילופין, השימוש בסעיף 147 לפקודה במקרה זה היה שלא כדין ובלתי מוצדק. כמו כן, בפי המערערת טענות נוספות בעניין היקף המיסוי האפשרי, כמפורט בהמשך, הן לגבי עלות ההשקעה שאמורה להילקח בחשבון והן לגבי זכותה לזיכוי בגין מסי חוץ על מנת למנוע כפל מסים.

7. בנוסף לסוגיית מיסוי מכירת שלושת התאגידים הנ"ל, נדונה בערעור זה מחלוקת נפרדת בנושא מחירי העברה, וזאת בקשר למחיר ששולם על ידי המערערת לחברה קשורה בחוץ לארץ עבור אספקת יהלומים. לעמדת פקיד שומה, עלות היהלומים נרשמה בסכום מופרז כדי להקטין את חבות המס של המערערת בישראל. המערערת מכחישה כי כך היה וגורסת כי השומה שנערכה בעניין זה איננה מבוססת על ממצאים של ממש. נדון בסוגיה נפרדת זו בחלק י"ב להלן.

ב. שינוי המבנה והחלטת המיסוי בהסכם

8. כאמור, הזכויות בכלל תאגידי ה- LLC הוחזקו תחילה בידי חברות BVI שבשליטת המערערת. נציין כי JKD הנ"ל הוקמה בחודש ינואר 2003 והמערערת החזיקה בעקיפין ב- 50% מהזכויות בה באמצעות חברת BVI מסוימת שנוסדה בנובמבר 2003; KLG הוקמה בחודש יולי 2001 והמערערת החזיקה בעקיפין ב- 40% מזכויותיה באמצעות חברת BVI אחרת שנוסדה באפריל 2001; ואילו Sunrise הוקמה בחודש מאי 2001 והמערערת החזיקה בעקיפין ב- 50% מזכויותיה באמצעות חברת BVI שלישית שנוסדה באפריל 2001.²

נוסיף כי מאחר שצדדים נוספים (מקבוצת קליין) החזיקו בחלק מן הזכויות בתאגידי ה- LLC, אזי לצורכי מס פדראליים בארצות הברית, תאגידיים אלה נחשבו לשותפויות שקופות.

² האחוזים האמורים מצוינים בהחלטת המיסוי, וכפי שנמסרו על ידי המערערת לרשות המסים. בהתאם למסמכים שהגישה המערערת לאחר מכן, נמצא כי בחלוף הזמן ובעת מימוש הזכויות, LGC החזיקה ב- 43.5% מן הזכויות בכל אחד משלושת התאגידים. נתון אחרון זה לא נסתר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

9. כאמור, תאגידי ה-LLC עסקו באופן פעיל בענף היהלומים. בהתאם להסבר שניתן על ידי המערערת לרשות המסים בישראל, העובדה שהזכויות בתאגידיים אלו נמצאו חלקן בידי חברות הרשומות באיי הבתולה הבריטיים הקשתה על גיוס מימון בנקאי בארה"ב, וזאת לנוכח מעמדה של BVI כ"מקלט מס". אי לכך, המערערת חפצה להעביר את ההחזקה בתאגידי ה-LLC לידי חברה אמריקאית, בתקווה ששינוי זה יסייע בקבלת מימון בנקאי. על רקע זה פנתה המערערת לקבלת החלטת מיסוי.

10. הפניות בשנת 2005 לרשות המסים מטעם המערערת נערכו על ידי משרד רואי החשבון זהר את זהר ושות', ועל פי העדויות, גם משרד ארצי חיבה, שמתמחה בתחום המיסוי, טיפל בהשגת החלטת המיסוי. איש ממשרד זהר או ממשרד ארצי חיבה לא הובא למתן עדות בהליך הנוכחי.

הוגשו כראיה שלושה מכתבי פנייה מאת זהר את זהר: אחד מחודש יוני 2005, השני מחודש אוגוסט 2005, והשלישי מחודש אוקטובר 2005. במכתב מיום 25.8.2005 הוסבר (בסעיף 7):

"כתוצאה משינוי גלובלי עולמי בענף היהלומים המערכת הבנקאית בארה"ב דורשת שקיפות מלאה בהחזקת החברות בקבוצה (החזקה ע"י חברה בארה"ב), לכן יש צורך בהעברת השליטה בשותפויות הנ"ל, הנובעות מפעילות בארה"ב, תחת מטריה אחת ע"י אחזקה אחת באמצעות חברה מקומית אמריקאית על מנת שהיא תוכל לגייס כספים מהבנקים לצורך הפעילות ולכן יש צורך בשינוי המבנה בסילוק שכבת חברות ה-B.V.I שהינה מיותרת ללא תכלית ואין לה כל מהות כלכלית."

(ראו גם סעיף 2 לפנייה הראשונה מיוני 2005 וסעיף 5 לפנייה השלישית מאוקטובר 2005).

11. כאמור, הדרך שהוצעה על ידי המערערת להשיג את היעד המבוקש הייתה דו-שלבית: ראשית, העברת מניות חברות ה-BVI לידי חברה אמריקאית חדשה שהתאגדה לשם כך, ואשר הייתה בבעלותה המלאה של המערערת; ושנית, העברת הזכויות בתאגידי ה-LLC מידי חברות ה-BVI לידי החברה האמריקאית החדשה, אשר תחזיק בזכויות במישרין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כפי שצוין, החברה האמריקאית החדשה שנוסדה לצורך ביצוע התוכנית הייתה LGC, שהוקמה כבר בחודש אוגוסט 2004.

12. כאן יוסבר כי העברת המניות בחברות ה-BVI מידיה של המערערת לידי LGC הייתה מהווה, בכל מקרה, אירוע מס הנתון למיסוי בישראל לפי פקודת מס הכנסה. זאת משום שלפי סעיף 89(ב)(1) לפקודה, **"תושב ישראל"** [כאן המערערת] **חייב במס על רווח הון שנצמח או שהופק בישראל או מחוץ לישראל**". היות שבין המערערת ובין LGC החדשה התקיימו "יחסים מיוחדים" – חברת אם וחברת בת – המיסוי על פי סעיף 89(ב)(1) לפקודה אמור היה להיות בהתאם ל"מחיר שיש לצפות לו ממכירת נכס על ידי מוכר מרצון לקונה מרצון", כמצוות הגדרת המונח "תמורה" שבסעיף 88 לפקודה. שווי מניות חברות ה-BVI – אשר לא קיימו פעילות עסקית כלשהי משל עצמן – היה נגזר משווי חלקה של קבוצת לבייב בעסקי תאגידי ה-LLC בתחום היהלומים.

במאמר מוסגר נוסף כי חברות ה-BVI אמנם לא התאגדו בישראל אולם לאור אופיין הפסיבי ובהעדר הנהלה ממשית בחוץ לארץ, לכאורה היה מקום לסברה או לחשש שהן עצמן ייחשבו לתושבות ישראל על פי מבחן השליטה וניהול, כך שהעברת הזכויות בתאגידי ה-LLC על ידי חברות ה-BVI לידי LGC (ללא שינוי בבעלות בחברות ה-BVI) תיתפס אף היא כמכירה בידי תושבות ישראל (וראו הגדרת "תושב ישראל" בסעיף 1 לפקודה).

13. כידוע, פתרון למיסוי האפשרי של העברת נכס מאדם לחברה בשליטתו נמצא בסעיף 104א לפקודה ("העברת מלוא הזכויות בנכס"). סעיף 104א מצוי בפרק שלישי ("העברת נכסים תמורת מניות") לחלק ה-2 לפקודה ("שינוי מבנה ומיזוג"). סעיף 104א(א) מורה כי בכפוף למילוי התנאים המפורטים שם, **"אדם המעביר את מלוא זכויותיו בנכס לחברה... תמורת קבלת הזכויות הקיימות באותה חברה, לא יחוייב במס לפי פקודה זו..."**. על פני הדברים, אפשר היה לעשות שימוש בהוראה זו כדי להביא להעברה ללא מיסוי ישראלי של מניות חברות ה-BVI לידי LGC, וזאת אף ללא אישור פקיד השומה.

דא עקא, סעיף 104א חל כאמור על העברת זכויות בנכס "לחברה", ולצורך יישום פרק שלישי הנ"ל, המונח "חברה" מוגדר בסעיף 104 בצורה מיוחדת כדלקמן:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

"(1) חברה תושבת ישראל שהתאגדה בישראל...";
"(2) חברה שאושרה בידי המנהל לענין זה והיא תושבת חוץ, או תושבת ישראל שהיא חברת חוץ כהגדרתה בפקודת החברות או בחוק החברות; אישור כאמור יכול ויותנה במתן ערבויות ובתנאים אחרים כפי שיקבע המנהל";

דהיינו, מלכתחילה המערערת לא הייתה רשאית לפעול באופן עצמאי בהתאם לסעיף 104א לפקודה ולהעביר "נכס" לידי LGC, אשר לא התאגדה בישראל, תוך דחיית אירוע המס, והיא הייתה זקוקה לאישור מנהל רשות המסים.

14. בהמשך לכך, נוסף כי בעקרון סעיף 104א לפקודה לא נועד להעניק פטור מוחלט (צמית) ממס אלא דחיית המס באותם מקרים בהם הבעלות הכלכלית המהותית בנכס המועבר איננה משתנה. עליית ערך הנכס מיום רכישתו בידי המעביר ועד למימושו הסופי על ידי הנעבר אכן תמוסה, וזאת כפועל יוצא מהוראות סעיף 104ה לפקודה ("דרכי חישוב בעת מכירת הנכס").

באמצעות מנגנון זה, מושגת "רציפות מס" – ולא פטור קבוע. וכפי שהסביר רו"ח יאיר רבינוביץ, שהיה בין הוגי "חוק המיזוגים", בפני ועדת הכספים של הכנסת: "צריך לזכור... שלא מדובר כאן במתן פטורים ממס, אלא בדחיית חבות המס לשלב מימוש הנכסים בצורה זו או אחרת, כשהיה... צריך ליצור מנגנון כזה שיבטיח שמיזוג לא יהפוך את דחיית המס לפטור מלא" (הדברים הובאו בסעיף 18 לסיכומי המשיב).

אלא מאי? הרציפות האמורה עלולה להיות מסוכלת כאשר החברה הנעברת היא תושבת חוץ, כי הרי תחולתו של מס רווח הון ישראלי על תושב חוץ היא מוגבלת, כפי שנקבע בסעיף 89(ב)(2) לפקודה: "תושב חוץ חייב במס על רווח הון שנצמח או שהופק בישראל". אולם אם הנכס המועבר איננו "נמצא בישראל", אזי הנעברת עשויה שלא להתחייב במס ישראלי בעת מכירתו בעתיד והוראות סעיף 104ה הנ"ל לא יופעלו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

על רקע זה ניתן להבין את ההסמכה שניתנת למנהל רשות המסים במסגרת הגדרת המונח "חברה" שבסעיף 104 לפקודה: כאשר המנהל מאשר העברת נכס ללא חבות מס מיידית לחברה שהיא **תושבת חוץ**, "אישור כאמור יכול ויותנה במתן ערבויות ובתנאים אחרים שיקבע המנהל".

15. כמוסבר, העברת המניות בחברות ה-BVI לידי LGC הייתה רק שלב אחד מתוך שניים שהרכיבו את שינוי המבנה. השלב השני הנדרש, על מנת להשיג את התכלית המסחרית הנטענת, היה הוצאת הזכויות בתאגידי ה-LLC מידי חברות ה-BVI ו"הנפתן" לידי LGC, אשר תחזיק בהן במישרין. פתרון כללי למצב כגון זה מצוי בסעיף 104 לפקודה ("העברת מניות לחברת אס"). והנה בכפוף לקיום כל התנאים הקבועים שם, "חברה המעבירה לכל בעלי מניותיה... את כל המניות שהיא מחזיקה בחברה אחרת... לא תתחייב במס לפי פקודה זו... בשל מכירת המניות המועברות...".

בניגוד לסעיף 104 הנ"ל, אשר יישומו איננו מחייב קבלת אישור מראש מאת מנהל רשות המסים בהקשר המקומי, אי-החיוב במס על פי סעיף 104ג(א) יחול אך ורק בתנאי "שהתקבל אישור המנהל לפני ההעברה" (וזאת בנוסף לקיום כל יתר התנאים המנויים שם).

16. על פי המתווה שהמערערת ביקשה ליישם, השימוש בסעיף 104ג (השלב השני) יבוא מיד בעקבות השימוש בסעיף 104א (השלב הראשון) – וכך אכן נעשה. אולם בהתאם לסעיף 104א(2) לפקודה כנוסחו בתקופה הרלבנטית לערעור זה, על מנת שהעברת נכס לחברה נעברת לא תחויב במס, חברה אחרונה זו הייתה חייבת להחזיק בנכס שהועבר אליה "במשך שנתיים לפחות מיום ההערה". אולם כאן הנכסים המועברים לידי LGC היו מניות חברות ה-BVI, ומניות אלה נועדו להתרוקן מיד מתוכן הכלכלי (שווי ההחזקה בזכויות תאגידי ה-LLC), מפני שחברות ה-BVI יפורקו בסמוך לאחר העברת הזכויות בתאגידי ה-LLC לידי LGC (ראו סעיף 3 לפנייה הראשונה מיום 14.6.2005).

על מנת להסיר ספק גם בהיבט זה התבקשה הסכמת המנהל מראש.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

17. כאמור, בעקבות הפניות בכתב וכן דיונים שהתקיימו עם מייצגי המערערת דאז, החלטת מיסוי בהסכם הוצאה על ידי רשות המסים בחודש יולי 2006.

יוער כי סעיף 158 לפקודה, שנמצא בפרק הפקודה המסדיר את מוסד החלטת המיסוי (פרק שני-ב לחלק ט), מורה כדלקמן:

"(א) נתן המנהל החלטת מיסוי, לא יהיה רשאי לחזור בו מהחלטה, אלא אם כן מצא כי לא נמסר לו פרט מהפרטים או מסמך מהמסמכים הדרושים להחלטה, אם שונו הנסיבות הנוגעות להחלטה, או אם נמסר לו פרט כוזב, שגוי או מטעה.

(ב) נתן המנהל החלטת מיסוי בהסכם, ימלא המבקש את התנאים וההוראות שנקבעו בה, אלא אם כן לא נעשתה הפעולה נושא בקשתו, או לא התקבלה ההכנסה או לא הוצאה הוצאה שבשלהן הוגשה הבקשה."

הוראות אלה משקפות כמובן את ערכי הוודאות, היציבות והסופיות העומדים בבסיס ההסדר החקיקתי בנושא החלטות מיסוי.

18. סעיף 1 להחלטת המיסוי בהסכם מושא הערעור מוקדש לפירוט נרחב של התאגידים וההחזקות השונים, תוך תיאור **"העובדות כפי שנמסרו לנו"**, וסעיף 2 מתאר בהרחבה את **"מתווה שינוי המבנה"**.

סעיף 3 להחלטת המיסוי מפרט את **"הבקשה"**. בין היתר מתוארת שם תכלית שינוי המבנה הנדון בהתאם להסבר שניתן על ידי המערערת בפניותיה (סעיף 3.5):

"מטרת שינוי המבנה היא היכולת לקבל מימון מבנקים בחו"ל לפעילות חברות הבנות של חברת L.L.D. כתוצאה משינוי גלובלי עולמי בענף היהלומים, המערכת הבנקאית בארה"ב דורשת שקיפות מלאה...

...

יש צורך בסילוק שכבת חברות ה-B.V.I שהינה מיותרת, ללא תכלית ואין לה כל מהות כלכלית."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

בין היתר, בסעיפים 3.2 ו-3.4 להחלטת המיסוי מופיעות בקשות אלה:

"אישור המנהל לפי סעיף 104 לפקודה, כי חברת LGC הינה 'חברה' כמשמעותה בסעיף 104 לפקודה, וזאת לעניין העברת מלוא הזכויות בכל חברות תושבות B.V.I שבבעלות L.L.D לחברת LGC, כנגד הקצאת מניות בחברת LGC, לפי הוראות סעיף 104א' לפקודה.
אישור כי שינוי המבנה השני [העברת חברות ה-BVI לידי LGC – ה"ק] לא ייחשב להפרת תנאי סעיף 104א' לפקודה בנוגע להעברת אשר בוצעה כמפורט בשינוי המבנה הראשון [שאיננו נדון כאן – ה"ק] ואישור כי שינוי המבנה השלישי [העברת תאגידי ה-LLC לידי LGC – ה"ק] לא ייחשב להפרת תנאי סעיף 104א' כמפורט בשינויי המבנה הראשון והשני."

19. סעיף 4 להחלטת המיסוי בהסכם עוסק ב"הסדר המס ותנאיו".

בשל חשיבות הדברים להכרעה בערעור, נביא כלשונם חלקים נרחבים מן ההסדר המקיף והמפורט שהוסכם.

בסעיף 4.1.2 נקבע כי יראו בחברת LGC "חברה" לצורך העברת מניות חברות ה-BVI אליה בהתאם לסעיף 104א לפקודה (וראו סעיף 14 לעיל), וזאת "בכפוף לתנאים המפורטים באישור זה". סעיף 4.1.3 מעניק אישור להעברת הזכויות בתאגידי ה-LLC לידי LGC בהתאם לסעיף 104ג לפקודה, וזאת שוב "בכפוף לעמידה... בתנאים המפורטים באישור זה".

והנה בהמשך נקבעו, בין השאר, תנאים והוראות אלה:

"4.4 מוסכם בזאת, כי לצורך יישום הוראות אישור זה, יש לראות את הזכויות בכל חברות ה-LLC כהשקעה בהון מניות של חברה רגילה תושבת ארה"ב.
...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

4.6 LLD תהא אחראית כלפי פקיד השומה לתשלום מלוא המס הנובע משינויי המבנה ומתנאי אישור זה. חבות זו תהא בתוקף עד לקבלת אישור מפקיד השומה על תשלום מלוא המס החייב בישראל.

...

4.9 LLD מתחייבת לדווח לפקיד השומה על כל חלוקת דיבידנד על ידי חברת LGC. כמו כן, מתחייבת LLD לדווח על כל עסקת מכירה של מניות חברות ה- LLC ו/או מניות חברות תושבות BVI שבבעלות LLD ו/או מניות חברת LGC ממועד שינויי המבנה המתוארים באישור זה ועד מועד תשלום מלוא המס, לרבות מכירה לקרוב של בעלי הזכויות, וזאת תוך 30 ימים ממועד עסקת המכירה ו/או חלוקת הדיבידנד כאמור...

4.10 מניות חברות ה- LLC ו/או מניות חברות תושבות BVI שבבעלות LLD ו/או מניות חברת LGC לא יועברו לבעלי המניות או לאדם אחר, אלא בכפוף לתשלום המס כאמור לעיל וכפי שיפורט להלן, ובעלי המניות לא יעשו כל פעולה שמשמעותה מכירה של המניות האמורות או הזכויות מכוחן או הזכויות לקבלן במישרין או בעקיפין, אלא בכפוף לתשלום מלוא המס כאמור לעיל.

4.11 מובהר בזאת, כי סמוך לאחר שינוי המבנה השלישי, המחיר המקורי של כל מניות החברות תושבות BVI שבבעלות LLD יהיה לצרכי מס אפס. המחיר המקורי של מניות חברות ה- LLC המועברות יהיה לצרכי מס אפס. המחיר המקורי של מניות חברת L.L.D USA יהיה לצרכי מס אפס.

4.12 יום הרכישה של מניות כל חברות ה- LLC המועברות יהיה מועד ההעברה, אולם לעניין חישוב רווח ההון הריאלי עד המועד הקובע כהגדרתו בסעיף 88 לפקודה, יראו כיום הרכישה לפי המפורט לקמן...

...

4.16 מוסכם בזאת, כי במכירת מניות ו/או זכויות חברות ה- LLC על ידי חברת LGC ישולם מלוא המס המתחייב בגין המכירה כמפורט לקמן:

4.16.1 מוסכם, כי יראו במכירת מניות ו/או זכויות חברות ה- LLC על ידי חברת LGC כאילו נמכרו על ידי חברה תושבת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

והמכירה תהא חייבת במס רווחי הון בישראל בהתאם להוראות חלק
ה' לפקודה ללא זכות לניכוי, קיזוז, פטור, פריסה וזיכוי לרבות זיכוי
ממס זר כלשהם...

...

4.23 על אף האמור בכל דין מוסכם, כי לצורך גביית המס המתחייב
מהוראות אישור זה, יחשבו כל חברות ה- LLC, כל החברות תושבות
BVI וחברת LGC לתושבי ישראל עד לתשלום מלוא המס המתחייב על
פי אישור זה ועד לסיום כל ההתחייבויות המפורטות בו.

בסוף החלטת המיסוי, בסעיף 4.35, הותנה:

"LLD מתחייבת, תוך 30 יום מיום קבלת אישור זה, לאשר את כל תנאיו
של אישור זה ככתבם וכלשונם וללא הסתייגות. במידה והמכתב האמור
לא יתקבל במועד, אישור זה יחשב כבטל."

20. בשנים לאחר חתימת החלטת המיסוי בהסכם כאמור, לא נשמעה כל הסתייגות מצד
המערערת אשר לתוקפה, חוקיותה או לאופן יישומה.

ג. התמורה שהתקבלה אצל LGC עקב מימוש הזכויות בשלושת התאגידים

21. כפי שכבר נאמר, קיימת מחלוקת בין הצדדים דן אשר למועד מכירת הזכויות בתאגידים
JKD, KLG, ו-Sunrise וזאת בנוסף למחלוקת בנושא זהות הנישום שעשוי להתחייב במס
בגין מכירות אלה. נשוב לסוגיות אלה בהמשך אך כעת נציין את סכומי התמורה
שהתקבלו בידי קבוצת לבייב מידי קבוצת קליין כתוצאה מהעברת הזכויות בתאגיד ה-
LLC. דומה כי עובדות אלה אינן שנויות במחלוקת. הסכומים הם במיליוני דולר של
ארה"ב ולאחר עיגול:

<u>שנת המס</u>	<u>הסכום שנתקבל</u>	<u>צורת התקבול</u>
2013	18.85	מזומן
2014	47.85	מזומן
2017	33.65	מזומן
2017	59.74	מלאי יהלומים
2018	7.50	מזומן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כלומר, על פני כל התקופה התקבלה תמורה כוללת (במזומן ובמלאי יהלומים) בשווי של 167.6 מיליון דולר בקירוב.

ד. השומות

22. בחודש ינואר 2018 המערערת והמשיב חתמו על "הסכם בעניין שומת מס הכנסה" אשר הסדיר את אופן מיסוי המערערת לשנות המס 2012, 2013, 2014 ו-2015.

לטענת המשיב, הסכם שומה זה הביא בחשבון, בין היתר, את מכירת הזכויות בשני תאגידי LLC **נוספים** (שאינם מושא לערעור הנוכחי) על ידי LGC במהלך אותן שנים. עם זאת, וכפי שמציינת המערערת, נוסח הסכם השומה לשנים הנ"ל איננו מזכיר נושא מכירת זכויות בתאגידי LLC ואף איננו מזכיר את החלטת המיסוי בהסכם משנת 2006.

23. המשא ומתן לקראת חתימת הסכם השומה מחודש ינואר 2018 נוהל בשם המערערת על ידי מייצגה דאז, מר ג'קי מצא, רו"ח (משפטן). אין חולק כי בעת גיבוש וחתימת הסכם השומה עניין מכירת הזכויות בשלושת התאגידים JKD, KLG ו-Sunrise לא נדון וממילא לא הוסדר בין הצדדים, ופקיד השומה לא היה מודע כלל לנושא. והנה, כאשר הנושא נודע לאחר מכן לרו"ח מצא בחודש מרץ 2018 הוא הביא אותו לידיעת המשיב בדחיפות רבה והחלה סדרת דיונים בנושא החדש והשלכותיו.

24. בעקבות המידע החדש נפתחו הליכים על פי סעיף 147 לפקודה.

לאחר דיונים נוספים, הוצא צו לפי סעיף 147 אשר במסגרתו חויבה המערערת לשנים 2013 ו-2014 בתוספת מס (במונח קרן) המגיעה לכדי 136.9 מיליון שקלים חדשים, על פי פלטי השע"מ שצורפו לחומר הראיות.

על צו זה הוגש הערעור הנוכחי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

ה. תמצית טענות המערערת כנגד השומה בצו

25. הטיעון הראשי בפי המערערת בנושא מכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC הוא פשוט: היא עצמה לא החזיקה בזכויות אלה ועל כן לא יכלה למכור אותן. הזכויות הוחזקו תחילה על ידי חברות ה- BVI ולימים, בעקבות שינוי המבנה, על ידי LGC. לחברת LGC לא נערכה כל שומה וממילא למדינת ישראל אין זכות להטיל עליה מס, לרבות מס רווח הון, כאשר היא מממשת נכס (זכויות בתאגידי LLC) שאיננו נכס שנמצא בישראל. יתרה מזו, מיסוי כאמור נוגד את הוראות אמנת המס בין מדינת ישראל ובין ארה"ב, אשר מקצה לארה"ב זכות מיסוי בלעדית בנסיבות הנדונות. החלטת המיסוי, אף אם היא ניתנה בהסכמת המערערת, איננה יכולה להקנות לרשות המסים כוח למסות הכנסה שאיננו מוקנה לה על פי דין. המערערת מדגישה כי אין היא תוקפת את חוקיות החלטת המיסוי או מתכחשת להוראותיה, אלא היא חולקת על הפרשנות של ההחלטה שניתנת לה על ידי פקיד השומה.

26. כך כותבת המערערת בסיכומיה:

"המשיב התיימר למסות ללא סמכות את החברה כנישום, בגין עסקה שלא בוצעה על ידה אלא על ידי חברת הבת (LGC) ובגין תמורה שהחברה לא קיבלה לידיה, תוך שיבוש מוחלט של הוראות החלטת המיסוי בהסכם, התעלמות מהוראות אחרות בהחלטה ובניגוד גמור לדין.

... LGC היא 'החברה' לצורך שינוי המבנה, תוך החלת הוראות ס' 104א' לפקודה עליה. על פי הוראות אלו, LGC היא 'החברה הקולטת', היא הנישומה בעת מכירת הנכסים שהועברו אליה, ללא סייג."
(מתוך סעיפים 17 ו- 154 לסיכומים)

27. טענה חלופית עיקרית בפי המערערת היא בנושא מועד אירוע המס: לפי עמדתה, מכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC השתכללה רק בשנת 2017, בתום מסכת ארוכה של התדיינויות בארה"ב בין קבוצת לבייב ובין קבוצת קליין. עד אז LGC המשיכה להחזיק בבעלות הזכויות בתאגידיים ונותרה רשומה כבעלים (ובמעמד שותפה לצורכי מס אמריקאים).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

28. לדברי המערערת, רק בעקבות חתימת הסכם הפשרה בין שתי הקבוצות הנ"ל בחודש יוני 2017 וביצוע התשלומים המגיעים על פיו, נפרדה LGC מזכויותיה בשלושת התאגידים.

לפיכך, אירוע המס ממילא לא התרחש בשנים 2013 או 2014, וכתוצאה מכך השומות לשנים אלה, מושא הדיון, שגויות וחסרות תוקף: "... כלל לא בוצעה עסקה למכירת חברות ה- LLC בשנות המס עליהן מבוססת השומה בצו (2013-2014), אלא רק בשנת 2017 (שאינה כלולה בשומה בצו)" (מתוך סעיף 15 לסיכומי המערערת).

בחלק ז' להלן נתאר ביתר פירוט את השלבים השונים בהתדיינות מול קבוצת קליין.

29. לחילופי חילופין, טוענת המערערת, כי בכל חישוב מס רווח הון ישראלי שייערך, ועל מנת להגיע למיסוי הרווח האמיתי שהופק, יש מקום להביא בחשבון את עלות ההשקעה שהייתה בידיה כחברת האם. הכוונה היא לשטרי הון שהנפיקו חברות ה- BVI לידי המערערת כנגד הזרמת הון. כחלק משינוי המבנה, ההתחייבות על פי שטרי ההון הוסבה ל- LGC, במקביל להמחאת חובות תאגידי ה- LLC לחברות ה- BVI מחברות ה- BVI לידי LGC. על כן, ככל שיש הצדקה לחייב את המערערת במס, יש להתיר לה לנכות את עלות ההשקעה, כמחיר מקורי, בחישוב רווח ההון:

"... במצב שבו החלטת המיסוי בהסכם לא הייתה באה לעולם, וגם תחת הנחה שהחברה הייתה נדרשת לשלם מס בגין שינוי המבנה במועד בו בוצע (קרי בשנת 2006), הרי שכנגד ההכנסה שהייתה נוצרת לה מאירוע 'המכירה' של חברות ה- BVI לחברת LGC, הייתה מקוזזת העלות של חברות ה- BVI וההלוואות שניתנו על ידי החברה. קיזוז שכזה נדרש על מנת לחשב את הרווח שנוצר לחברה ובהתאם את חבות המס שלה. יתרה מכך, הוכח... שלאחר ביצוע שינוי המבנה נשאה LGC בעלויות נוספות בקשר עם חברות ה- LLC ואלה משתקפות בדוחותיה.

...

... עמדת המשיב עומדת בסתירה לעקרון יסוד בדבר גביית מס אמת. מס אמת אינו מס על תקבול שהתקבל, אלא רק על הרווח שהפיק מקבל התקבול. המשיב התיימר למעשה להפוך מס רווח הון למס מחזור, בניגוד לדין".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

(מתוך סעיפים 252, 253 ו-255 לסיכומי המערערת)

30. טיעון נוסף בפי המערערת מתייחס למיסוי האמריקאי של האירוע הנדון. ראשית, נטען כי LGC חויבה במס בגין מכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC ועל כן יש להתחשב בכך, בדרך של זיכוי, בעת הטלת כל מס ישראלי על אותן עסקאות. המערערת הביאה תיאור וניתוח מפורט של הדיווח לשלטונות המס האמריקאים כדי להראות שהעסקאות חויבו במס שם, ובסיכומיה הטעימה: **"המשיב התיימר למנוע ניכוי מס זר ששולם על ידי חברת הבת (LGC) בגין אותה עסקה ממש, בארה"ב. פועל יוצא מכך הוא הטלת מס בכפל בניגוד גמור להוראות הדין, ובפרט בניגוד להוראות האמנה בין ממשלת ישראל לממשלת ארצות הברית של אמריקה לגבי מיסים על הכנסה... הטלת המס בכפל מובילה לתוצאת מס אבסורדית..."** (מתוך סעיף 17 שם). מעבר לכך, לדברי המערערת ייווצר מיסוי יתר אם השומה תאושר, מפני שכל מכירה עתידית של מניות LGC על ידי המערערת או כל חלוקת דיבידנד עתידית על ידי LGC לידי המערערת ממילא עשויה להתחייב במס.

31. עוד גורסת המערערת כי ככל שיש מקום לחיובה במס, מן הראוי לעשות זאת על בסיס מזומן – דהיינו, בהתאם למועדי קבלת התמורות בפועל מידי קבוצת קליין, ולא קודם לכן.

32. ומעבר לכל האמור לעיל, תוקפת המערערת את עצם השימוש בהוראות סעיף 147 לפקודה בנסיבות בהן נחתם הסכם שומה לגבי שנות המס הנדונות – הסכם שאמור היה להיות סופי ומכובד על ידי שני הצדדים:

"על פי ההלכה, כאשר מדובר בשומה בהסכם, להבדיל משומה עצמית או שומה לפי מיטב השפיטה, אינטרס ההסתמכות של הנישום הוא מוצק יותר (ובלשון הפסיקה, 'גדול שבעתיים'). לאור זאת נקבע בפסיקה, כי נדרשת 'הצדקה מיוחדת' כדי לפתוח שומה בהסכם וכי השימוש בסמכות לפתוח שומה, שהיא שומה בהסכם, יעשה 'בנסיבות מיוחדות וחריגות' בלבד.

...

המשיב... לא הוכיח כי מתקיימות אותן 'נסיבות חריגות' להפעלת סמכותו מכוח ס' 147 לפקודה. שתי ההנמקות עליהן התבסס (אי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

המצאת מסמכים ואי דיווח כדין), בהתאם למצגים ודיווחים שקיבל
מפקיד השומה, הופרכו לחלוטין ולא נותר מהן מאומה."
(מתוך סעיפים 91 ו-143 לסיכומי המערערת)

33. אפנה כעת לדון בטיעוני המערערת לפי סדרם.

1. האם ניתן להטיל מס על המערערת כנישומה במקרה דנן?

34. במובן מסוים צודקת המערערת כי הנישומה המתבקשת, במצב רגיל ופשוט, בעת מכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC אמורה להיות בעלת אותן זכויות, דהיינו, LGC. לכאורה היא זו שמימשה את החזקה ואף קיבלה את התמורה בשל כך.

אולם, לדעתי בנסיבות המקרה, ולנוכח קיום החלטת המיסוי בהסכם ולאור תנאי ההחלטה האמורה, אין לבטל את השומה שנערכה למערערת (ולא לחברת LGC) בשל זהות הנישומה.

35. כמוסבר לעיל, ללא הסדר מיוחד יציאתן של חברות ה- BVI (ותחתיהן, תאגידי ה- LLC) מידיה של המערערת הייתה כרוכה בתשלום מס בישראל על פי הוראות הפקודה. יתרה מזו, בהחלטת המיסוי בהסכם אף צוין כי "לא גלום הפסד במניות חברות ה- LLC" (סעיף 1.8), וכן כי "ל-L.L.D. [המערערת] אין הפסדים עסקיים לצרכי מס" (סעיף 1.11).

המערערת היא זו שיזמה את הפנייה למתן החלטת מיסוי, היא בחרה את מתווה שינוי המבנה, והיא ידעה כי אישור מנהל רשות המסים היה דרוש בנסיבות העניין (מן הסיבות שפורטו לעיל). המערערת גם ידעה כי למנהל סמכות להתנות תנאים למתן האישור. אם תנאי האישור לא היו מקובלים עליה, היא לא הייתה חייבת להסכים להם. ואם הייתה יוצאת החלטת מיסוי שלא בהסכם, היא לא הייתה חייבת על פי דין לפעול על פיה ואף ניתן היה לערער עליה (סעיף 158ג(ה) לפקודה).

36. ביסוד הוראות חלק ה-2 לפקודה וכן בבסיס החלטת המיסוי במקרה דנן מונח העקרון כי **בהעדר שינוי כלכלי מהותי** (למשל, החלפת בעלות) ניתן לאשר דחיית מס על מנת לאפשר שינוי המבנה (הצורה) של החזקת נכס, וזאת בכפוף לקיומם של תנאים שונים. ואכן,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

במקרה הנוכחי הודגש כי מטרת שינוי המבנה היא "סילוק שכבת חברות ה-BVI שהינה מיותרת ללא תכלית ואין לה כל מהות כלכלית" (סעיף 7 לפנייה מחודש אוגוסט 2005). משמע: ביצוע שינוי מבנה ההחזקות, אם יאושר, איננו אמור להביא לכל שינוי מהותי במצב המיסוי השורר.

37. אולם כמוסבר, דחיית מס כזו איננה קבועה ומוחלטת ונקודת המוצא היא שהמס ייגבה בבוא העת כאשר הנכס ייצא מרשותו של הגוף הנעבר. והנה כאן תוכנן כי הנכסים (תאגידי ה-LLC באמצעות חברות ה-BVI) יועברו לגורם תושב חוץ (LGC) כך שההנחה האמורה, לפיה המס ייגבה בהמשך, לכאורה איננה נכונה. מכיוון שכך, נדרש הסדר מיוחד להבטחת תשלום המס בעתיד, שמא ייצאו הנכסים מרשת המס הישראלית לצמיתות, וללא מיסוי.³

38. בעניין זה גורס המשיב (בסעיף 63 לסיכומיו): "הנישומה מבחינת המשיב הייתה ונותרה המערערת, איתה נשא ונתן המשיב, לבקשתה ובהתאם להצהרותיה והתחייבויותיה, וזאת בגין אירוע המס שבו הייתה אמורה המערערת להתחייב בעת שהעבירה במסגרת שינוי המבנה את תאגידי ה-LLC שהוחזקו על ידה לידי LGC, באירוע מס שהיה אמור להתחייב בישראל. מדובר במנגנון לחיוב במס עליו הוסכם בין הצדדים במסגרת החלטת המיסוי בהסכם ולפיו במקום למסות את המערערת כבר בעת שינוי המבנה, אירוע המס שלה יידחה למועד שבו תאגידי ה-LLC יימכרו מ-LGC".

39. ההסדר שהונהג במקרה הנוכחי נמצא, בין היתר, בסעיפים 4.6, 4.9 ו-4.16 להחלטת המיסוי בהתאם. שלוש הוראות אלה צוטטו בסעיף 19 לעיל. לדעתי עולה בבירור מצירופן, ועל רקע מכלול הוראות החלטת המיסוי, שמתן האישורים המבוקשים ומתן ההפטר הזמני ממיסוי ישראלי בעת שינוי המבנה הותנו באלה:

- (א) כי כל מכירה עתידית של תאגידי ה-LLC על ידי LGC תתחייב במס בישראל (סעיף 4.16, יחד עם הוראות סעיפים 4.11 ו-4.12);
- (ב) כי המערערת תדווח לרשות המסים בישראל על כל מכירה עתידית כאמור (סעיף 4.9);
- (ג) כי המערערת תהיה אחראית לתשלום מלוא המס "הנובע משינוי המבנה ומתנאי אישור זה" (סעיף 4.6).

³ והשוו הוראות ההסדר הקבוע בסעיף 100א לפקודה ("אדם שחזל להיות תושב ישראל") בדבר הטלת "מס יציאה".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

40. לדעתי, בהינתן מכלול נסיבות המקרה ותנאי החלטת המיסוי, ובייחוד לאור העובדה שמי שהופטרה מתשלום מס מידי היא המערערת, סביר שהמערערת תמשיך להיות נישומה אף בקשר למכירות העתידיות שמיסויין הוסדר בהחלטה האמורה. אינני מסכים עם המערערת כי ה"אחריות" שלה בהתאם לסעיף 4.6 להחלטת המיסוי היא ולצרכי גבייה בלבד וכשלוחתה של LGC, כאשר רק האחרונה תהיה הנישומה במקרה של מכירת תאגידי ה-LLC (אותם תאגידי LLC שהיו בבעלותה העקיפה של המערערת לפני שנוסדה LGC כחלק משינוי המבנה). להבנתי לא לכך התכוונו הצדדים להחלטת המיסוי בהסכם, ולטעמי אומד דעתם היה כי המערערת עצמה תישאר ה"כתובת" לכל דבר ועניין הקשור למיסוי על פי הפקודה של כל עסקה בהמשך, תהיה מתכונתה אשר תהיה.

41. יתרה מזו, לטעמי חובת הדיווח הגלומה בסעיף 4.9 הנ"ל להחלטת המיסוי ("לדווח על כל עסקת מכירה של מניות חברות ה-LLC") איננה מתמצה במסירת אינפורמציה, אלא היא כרוכה בנשיאה בתשלום המס המגיע. בפנייה מחודש אוגוסט 2005 המערערת אף הצהירה (לאחר דיונים בין מייצגיה ונציגי רשות המסים) כי "מוסכם בזאת כי על כל מכירה של המניות שיוחזקו ע"י חב' L.G.C לאחר שינוי מבנה זה שתיעשה בארה"ב ידווח עליה בחברת LLD בישראל..." (סעיף 7 למכתב מיום 25.8.2005; נחזור לפסקה זו בהקשר אחר, בחלק י להלן). לדעתי משמעות התיבה "ידווח עליה בחברת LLD בישראל" איננה רק מסירת מידע על ידי המערערת, אלא אחריות ישירה לתשלום כל חיוב במס וזאת בתיק המערערת ("בחברת LLD בישראל"). אין זה סביר בעיניי כי רשות המסים הסכימה לכך שהיא תיאלץ בעתיד לערוך שומה ל-LGC, כחברה רשומה בארה"ב, ורק אם המס המגיע על פי שומה זו לא ישולם, או אז תוכל רשות המסים לפנות למערערת כ"אחראית" לפרעון החוב במסגרת סעיף 4.6 להחלטת המיסוי. באותה מידה, אין זה סביר כי משמעות סעיף 4.23 להחלטת המיסוי היא שמצופה מרשות המסים לערוך שומות לתאגידי ה-LLC או לחברות ה-BVI אם ייווצרו נסיבות בהן מגיע מס ישראלי על פי ההסדר המוסכם.⁴

⁴ בהקשר זה ניתן להזכיר את הוראות סעיפים 108 ו-116 לפקודת מס הכנסה. סעיפים אלה מצויים בחלק ו' לפקודה שעניינו "חיוב במס על ידי נציג". מכוח הסעיפים האמורים, ניתן לערוך שומה על שמו של הנציג הישראלי של תושב חוץ ולחייב את הנציג, מלכתחילה, בתשלום המס. אחריות הנציג איננה מוגבלת לפרעון חובות מס שלא שולמו כדין לאחר הוצאת שומה לתושב החוץ (בקובץ הפרשנות של רשות המסים – החב"ק – אגב הדיון בסעיף 108 לפקודה, נאמר בין היתר: "אין בהוראה זו כדי לשלול אפשרות לשום את המורשה עצמו כנישום העיקרי אם אפשרי הדבר, או את תושב החוץ אם הוא בארץ").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

42. לענייננו, אף אם נסכים כי במקרה של מכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC מבצעת העסקה הישירה היא LGC, אין לתמוה כי בהחלטת המיסוי מצויה סמכות **מוסכמת** לשום את המערערת דווקא, בייחוד על רקע כל המוסבר לעיל. יוזכר כי בעניין קבלת החלטת המיסוי התנהל דין ודברים בין המערערת ובין רשות המסים על פני שנה שלמה והמערערת קיבלה ייעוץ משני משרדים מכובדים, כמפורט לעיל.

43. הגעתי אפוא למסקנה כי המשיב פעל כדין כאשר הוא ערך, על סמך מכלול הוראות החלטת המיסוי בהסכם, שומה למערערת בקשר למכירת הזכויות בתאגידי ה- LLC.⁵

44. בשולי דברים אלה, חשוב להזכיר כי מוסד החלטת המיסוי נועד להיטיב הן עם רשות המסים (כנאמן הציבור) והן עם קהל הנישומים. החלטת מיסוי בהסכם אמורה להקנות וודאות לשני הצדדים, לסייע בתכנון מהלכים עסקיים ראויים, ולצמצם מחלוקות אשר לתוצאות המס הנובעות מעסקאות ואירועים שונים. המערערת דן פנתה מבחירתה לקבל החלטת מיסוי בנושא שינוי המבנה והיא נהנתה מדחיית המיסוי הישראלי הגלומה בה.

קשה להשתחרר מן הרושם כי בערעור זה המערערת מנסה לחמוק מתוצאות החלטת המיסוי וזאת בטענה שהשומה הייתה אמורה להיערך על שם חברת הבת שלה בארה"ב. נסיון זה ליהנות מן הדבש ולהימנע מן העוקץ הוא מוקשה וקבלתו במקרה זה עלול לערער את מוסד החלטת המיסוי כולו, לרעתם של רשות המסים וציבור הנישומים כאחד. המסקנה כי מס בשל מימוש זכויות בתאגידי ה- LLC ישולם על ידי המערערת איננה אמורה להפתיע אם נזכור כי תאגידי אלה היו מלכתחילה **בידיה** (אמנם באמצעות חברות ה- BVI, אשר לכל הדעות לא היה בהן כל דבר אחר מלבד החזקה בתאגידי ה- LLC). ה"הגירה" של החזקה לחוץ לארץ (לידי LGC) הופטרה (זמנית) ממס ישראלי

⁵ כפי שנתמז בסעיף 22 לעיל, הצדדים הקדישו טיעונים רבים למחלוקת בנושא נגיעת הסכם השומה מחודש נובמבר 2018 למיסוי מכירת הזכויות בשני תאגידי LLC אחרים – Elephant Diamonds LLC ו-Taly Diamonds LLC – על ידי LGC. המערערת גורסת כי הסכם השומה לא כלל חיוב במס בשל מכירות אלה, ללמדך כי המשיב עצמו הבין כי הוא איננו מוסמך להטיל מס ישראלי על עסקאות כאלה. מנגד, המשיב טוען כי מכירת Elephant ו-Taly כן נדונה לקראת עריכת הסכם השומה וכי הרווחים ממכירות אלה הובאו בחשבון בקביעת הסכומים המופיעים בהסכם השומה (והעדה מטעם המשיב, גב' ברונשטיין, אף העידה באופן מפורט על כך). ממבט בהסכם השומה עצמו לא ניתן לדעת איזה צד צודק (אם כי עדותה של גב' ברונשטיין בנושא לא נסתרה). אולם לדעתי אין צורך להכריע בנקודה זו: הרי הסכם השומה **נפתח** מכוח הסמכות לפי סעיף 147 לפקודה, תוך הטלת מס על מכירת **שלושת התאגידי הנדונים**. אף אם טמון במעשה זה שינוי תפיסה מצד המשיב (דבר שלא הוכח), אין בכך כדי לפסול, מניה וביה, את תוקף השומה בצו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

לבקשת המערערת, ומשום כך היא לקחה על עצמה לשלם כל מס שיידרש בעתיד בגין עליית שווי ההחזקות.

ז. מועד אירוע המס

45. כאמור, לפי עמדת המשיב המשתקפת בשומה שנערכה על ידיו, בשנת 2013 (או בשנת 2014 למצער) אירע "פדיון חלקי" של הזכויות בשלושת התאגידים. לעומת זאת, לגישת המערערת, אירוע המס התרחש רק בשנת 2017, עם סיום ההתדיינות בין הצדדים לסכסוך בארה"ב:

"... לא הייתה כל הסכמה למכירת זכויות LGC בחברות ה- LLC בשנים 2013 ו- 2014 וגם לא היה צו שיפוטי המורה על מכירה כאמור בשנים הללו.

פסק הבוררות ניתן כאמור רק בחודש יוני 2016 ואושר על ידי בית המשפט בניו יורק רק בחודש פברואר 2017. לאחר מכן, הצדדים התקשרו בהסכם פשרה אשר בא במקום הסעדים האופרטיביים הכספיים שבפסק הבוררות ...

משמעות הדברים היא כי עד לשנת 2017 הסכסוך בין הצדדים, כמו גם ההליך המשפטי, לא הסתיימו. לא הייתה כל וודאות לגבי תוצאתו או מועד סיומו וממילא לא ניתן לבסס קביעה שלפיה מכירת הזכויות בחברות ה- LLC, בוצעה בשנים 2013-2014, שנים ארוכות לפני שניתן פסק בוררות סופי, לפני שאושר הפסק ולפני התקשרות הצדדים בהסכם פשרה. כל אלה התרחשו כארבע שנים לאחר המועד בו נקב המשיב."

(מתוך סעיפים 61 עד 63 לסיכומי המערערת)

משמעות גישת המערערת היא כמובן ששומות שנערכו לשנות המס 2013 ו- 2014 אינן נכונות ותקפות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

46. גרסתה העובדתית של המערערת בנוגע לעיתוי אירוע המס מצויה בתצהיר העדות הראשית של גב' סיגל ברנט, מנהלת הכספים במערערת (סעיפים 46 עד 61 לתצהיר), ובמסמכים המועטים בנושא זה אשר צורפו לתצהירה.⁶

בהגינותה, גב' ברנט ציינה בהקשר זה כי "אני עצמי לא טיפלתי ואיני מטפלת בענייניה המשפטיים של LGC, והפרטים שיתוארו להלן עולים מתוך המסמכים המצורפים לתצהירי" (סעיף 46 לתצהיר). ואשר לחוות דעתו של המומחה מטעם המערערת, עו"ד איתי רן, הוא ציין לגבי תיאור ההליכים המשפטיים בין חברת LGC ומשפחת קליין (סעיף 2.2.2 לחוות הדעת) כי המידע שם הוא "כפי שנמסר לי בשיחותי עם באי כוחה של חברת LLD. לא אימתתי באופן עצמי את הדברים" – הערת שוליים 17 בעמוד 12 לחוות הדעת).

47. המסמכים שכן מונחים בפני בית המשפט בנושא זה הם:

- פסק בוררות סופי מיום 30.6.2016.
- פסק דין של בית משפט פדרלי מחוזי מיום 16.2.2017.
- פסיקתא שנחתמה ביום 27.2.2017 בעקבות פסק הדין הנ"ל.
- הסכם פשרה בין הצדדים הניצים מיום 13.6.2017.
- מכתב מאת יועצי המס האמריקאים של LGC מיום 26.3.2018.

לא הוגשו, בין היתר, הסכמי בעלי הזכויות או הסכמי שיתוף פעולה בין LGC וקבוצת קליין, אשר יכלו ללמד למשל על מגבלות, ככל שהיו, על העברת זכויות (transfer restrictions), או על תוכן מנגנוני ההיפרדות המוסכמים, ככל שהיו.

כמו כן, לא נחשפו כתבי הטענות שהוגשו לאורך ההתדיינות בארה"ב וזאת בטענה כי הם "חסויים" ובלתי רלבנטיים (וראו סעיפים 110 ו-113 לסיכומי המערערת).

⁶ מטעם המערערת העידו גב' ברנט וכן העד המומחה עו"ד איתי רן אשר ערך חוות דעת לגבי הדיווח והמיסוי בארה"ב אצל חברת LGC. יוער כי גב' ברנט לא הייתה מעורבת באופן אישי בדיונים שקדמו לחתימת החלטת המיסוי בהסכם בשנת 2006 ולא ליוותה באופן אישי את ההתדיינות מול קבוצת קליין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

48. כתוצאה ממיעוט החומר המונח בהקשר זה בפני בית משפט, קשה לדעת אם הסכסוך בין הצדדים שם⁷ היה על עצם יציאתה של LGC מן השותפות בתאגידי ה- LLC (כאשר קבוצת קליין טוענת, אולי, כי LGC איננה רשאית לצאת), או שמא הוא היה רק לגבי היקף התמורה הכספית שקבוצת קליין תידרש לשלם ל- LGC בעקבות יציאתה מהמיזמים. כפי שיפורט בהמשך, האפשרות השנייה מסתברת יותר על פי חומר הראיות (וכל ספק בנקודה זו ייזקף לחובת המערערת שלא מצאה לנכון לפרוש תמונה שלמה בפני בית המשפט).

49. התיאור הטוב ביותר של השתלשלות ההתדיינות נמצא בפסק הדין הנ"ל מיום 16.2.2017 (אליו נחזור בהמשך). מן האמור שם (עמודים 3 עד 6) עולים ממצאים אלה:

(א) בחודש אוקטובר 2012 LGC דרשה מקבוצת קליין לרכוש (buy out) את חלקה של LGC בשלושת התאגידים;

(ב) הדבר לא הסתייע אז כי "The parties could not agree how to disentangle their interests". שוב, ממשפט זה לא ניתן להבין אם קליין התנגדו לעצם ההיפרדות או אם העדר ההסכמה היה במישור הכספי בלבד;

(ג) LGC פתחה בהליכי בוררות בחודש פברואר 2013. התמנה מותב של שלושה בוררים, בעלי נסיון בענף היהלומים;

(ד) בחודש נובמבר 2013 LGC ביקשה סעד ביניים מן הבוררים, לרבות פסיקה של סכום חלקי (interim award);

(ה) בעקבות בקשת LGC, ביום 5.12.2013 הבוררים קבעו כי לעת הזאת על קבוצת קליין לשלם ל- LGC סכום של כ- 102 מיליון דולר. צו ביניים זה עוכב/הותלה (stayed) על ידי הבוררים מיד ביום 6.12.2013.

(ו) חרף התליית צו הביניים הנ"ל, קבוצת קליין כן שילמה ל- LGC כ- 67 מיליון דולר, "as a partial redemption of LGC's interests". בהתאם לנתונים המוצגים בחוות דעתו של מר רן, הסכום המדויק ששולם בתקופה זו היה \$ 66,699,221, כאשר \$ 18,850,000 שולמו בשנת 2013 ו- \$ 47,849,221 שולמו בשנת 2014. מן הסתם

⁷ להלן המונח "הצדדים שם" - משמע קבוצת לבייב וקבוצת קליין, וזאת לעומת הצדדים לערעור דנן.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

תשלומים מהותיים אלה לוו בתכתובת כלשהי בין הצדדים שם, אך מסמכים כאלה לא הוגשו בהליך דן.

(ז) בחודש דצמבר 2014 LGC פנתה לבית משפט מדינתי במדינת ניו יורק (state court) בבקשה למתן תוקף מחייב לצו הביניים של הבוררים מיום 5.12.2013 (בו נפסקה תמורת ביניים על סך 102 מיליון דולר, כזכור). בית המשפט המדינתי נמנע מלעשות כן (החלטה זו איננה מונחת לפניי).

(ח) ביום 30.6.2016 הבוררים הוציאו את הפסק הסופי (אליו נשוב);

(ט) ביום 6.7.2016 LGC פנתה לבית המשפט הפדרלי המחוזי במחוז הדרומי של ניו יורק (federal district court) בעתירה לאשרר את פסק הבוררות הסופי ("to confirm the results");

(י) ביום 16.2.2017 בית המשפט הפדרלי (מפי כבוד השופט י.מ. פורמן) נתן את פסק דינו המנומק (בו מתוארת השתלשלות העניינים, כמובאת לעיל). בשורה התחתונה בית המשפט הפדרלי אישר את פסק הבוררות הסופי. השופט פורמן חתם על פסיקתא ביום 27.2.2017 בה מתומצת החלק האופרטיבי של פסק הדין.

(יא) כמפורט בהמשך, הצדדים שם הגיעו להסכמות מחוץ לכותלי בית המשפט אשר קיבלו ביטוי בהסכם פשרה מיום 13.6.2017, גם אליו נשוב.

50. נוסח צו הביניים של הבוררים מיום 5.12.2013 איננו מונח לפניי.

עיינתי בפסק הבוררות הסופי מיום 30.6.2016. במבוא לפסק הסופי מוזכרים שלושה הסכמי זכויות ושיתוף פעולה (Rights Agreement; Operating Agreements) שנחתמו ותוקנו בין הצדדים שם בין 2003 ובין 2010 (ואשר לא הוגשו בהליך דן). בסעיף 1 לפסק הסופי קובעים הבוררים (ברוב דעות) כי קבוצת קליין הפרה את כל ההסכמים הנ"ל – אולם לא צוין כיצד ההסכמים הופרו.

בסעיף 2 לפסק הסופי נקבע הסכום (הנוסף) שעל קבוצת קליין לשלם ל-LGC: כ-105.5 מיליון דולר. מוסבר שם כי סכום זה שווה לחלקה (equity ownership) של LGC (43.5%) בשלושת התאגידים לפי שווים הנכסי הנקי (נכסים פחות התחייבות), נכון לשנת 2011, בניכוי הסך שכבר שולם (כ-66.7 מיליון דולר). בסעיף 3 לפסק הסופי נפסק עוד סכום נוסף, בסך 6.35 מיליון דולר, עבור זכויות נוספות מסוימות. לאחר קביעת הסכומים לתשלום, הבוררים המשיכו וקבעו:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

"7. Claimant has no ownership, membership, or other further interests in JKD, KLG, and Sunrise ... as of February 13, 2013.

...

10. Claimant's claim seeking a declaration that Respondents [Klein] are liable for all debts of JKD, KLG, and Sunrise since February 13, 2013, including any debts of the companies to any lenders, with a full obligation to indemnify and hold Claimant harmless from all liability therefore, is hereby granted."

51. כאמור, בחודש פברואר 2017, פסק הבוררים הסופי אושר על ידי בית המשפט הפדרלי. לא מצאתי בפסק הדין של בית המשפט הפדרלי ממצא שעשוי להשפיע על סוגיית עיתוי אירוע המס הנדונה כאן. עם זאת, לקראת סוף פסק הדין (בעמוד 27) הוטעם:

"In any event, the total award of \$179 million (the \$67 million that the Kleins had previously paid, plus the approximately \$112 million awarded by the [arbitration] panel ... can hardly be described 'unfair, lawless, and irrational', as the Kleins suggest, given that they were willing to agree to a buyout for \$177 million in 2013."

ממשפט זה נלמד כי כבר בשנת 2013 קבוצת קליין הציעו לשלם סכום של 177 מיליון דולר – רמז כי הסכסוך המתמשך לא היה על עצם הזכות להיפרד ולדרוש תמורה בגין הזכויות הנפדות, אלא על גובה הסכום שישולם.

52. מטבע הדברים, אין בפסיקתא, שנחתמה ביום 27.2.2017 בעקבות מתן פסק הדין, כל אמירה נוספת שעשויה לסייע בידינו.

53. בעקבות מתן פסק הדין הפדרלי הנותן תוקף לפסק הבוררות הסופי, הצדדים שם ניהלו משא ומתן והגיעו להסכם פשרה, המשתרע על פני שבעה עמודים. ראשית, יוער כי הסכם הפשרה איננו מתיימר להביא לביטול פסק הדין של בית המשפט הפדרלי: הצדדים מסכימים להודיע לבית המשפט, בעקבות הפשרה, על כך שהחלק הכספי של הפסיקה (Monetary Portion of Judgment) בוצע (אמנם בסכומים שונים, בהתאם להסכם) – סעיף (f)2 להסכם הפשרה. בסעיפים 9(a) ו- (b) להסכם הפשרה מובהר כי אין בו כדי לגרוע מן ה- non-monetary components (החלקים הלא כספיים) של פסק הדין. כמו כן, בסעיף

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

10 להסכם הפשרה קבוצת קליין מוותרת במפורש על כל זכות לערער על פסק הדין או לעתור לביטולו.

54. בסעיפים 2(a)(i), 2(a)(ii) ו-8 להסכם הפשרה נקבעה תמורה בכסף ובשווי כסף, ששולמה ותשולם ל-LGC בגין מימוש זכויותיה בשלושת התאגידים. מדובר בסכומי כסף על סך 33.65 מיליון דולר ועל סך 7.5 מיליון דולר, וכן במלאי יהלומים בשווי של כ-59.74 מיליון דולר – ובסך הכל כ-100.9 מיליון דולר, חלף התוספת בסך 142.25 מיליון דולר (שכללה רכיב ריבית) שננקבה בפסק הדין של בית המשפט הפדרלי.

55. עוד הותנה והוצהר בהסכם הפשרה (בסעיף 7(a)) כי:

"The parties acknowledge and confirm that (i) LGC's 43.5% interest in the profits and losses of Julius Klein Diamonds LLC, KLG Jewelry LLC, and Sunrise Venture LLC ceased at the end of December 31, 2012, although LGC's interest in the capital of such entities has been in the process of being liquidated and will be fully liquidated when the obligations of the Kleins described in this Settlement Agreement are fully satisfied..."

56. לדעתי המסקנה המתבקשת, הן מן האמור בסעיף 7 לפסק הבוררות הסופי (ראו סעיף 49 לעיל), והן מן האמור בסעיף 7(a) להסכם הפשרה, היא שהזכויות הכלכליות המהותיות של LGC בשלושת התאגידים, לרבות כל זכות לרווחים, חדלו להתקיים בסוף שנת 2012 או בתחילת שנת 2013. הדברים הרי כתובים באופן מפורש, והם משקפים, בזמן אמת, את הבנת הצדדים שם. **לכל היותר**, נותרה זכות בהון התאגידים, בהיקף של 43.5%, בשל התמשכות הליכי פירוק השותפות עם קבוצת קליין.

העובדה שקבוצת קליין שילמה כ-66.7 מיליון דולר כבר בשנים 2013 ו-2014 (והייתה מוכנה לשלם 177 מיליון דולר עוד בשנת 2013) איננה מתיישבת לטעמי עם הסברה שאירוע המס התרחש רק בשנת 2017. נוצר הרושם כי הסכסוך היה כספי באופיו וכי לא היה ספק כל העת ש-LGC כבר פעלה לפדות את חלקה בתאגידים, וזאת עוד משלהי 2012.

57. לא מצאתי כל רבותא במכתב היועצים האמריקאים מיום 26.3.2018, שמספק הסבר בדיעבד. אמנם נכתב שם כי:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

"... we understand that LGC has been in the on-and-off process of exiting from such investments in the Three Joint Ventures since 2013"

26 וכי :

"We understand that LGC completed its exit from its investments in JKD and KLG in 2017 ... We also understand that LGC expects to complete its exit from its investment in Sunrise in 2018..."

אולם לדעתי אין במשפטים אלה כדי לגרוע מן המסקנה המתחייבת מהוראות פסק הבוררות הסופי (שאושר על ידי בית המשפט בפסק דין חלוט), וכן מהסכם הפשרה, שאך "ריככה" במעט את האמירה הכלולה בסעיף 7 לפסק הבוררות הסופי מבלי לשנות את המהות.

58. עוד נזכיר כי בפסק הבוררות הסופי הסכום שנפסק לטובת LGC מבוסס על השווי הנכסי של שלושת התאגידים לשנת 2011; על פי הפסק שחרורה של LGC מחובות שלושת התאגידים הוא מיום 13.2.2013; ונפסקה שם ריבית (prejudgment interest) מיום 15.2.2014.

59. לדעתי, בהקשר הנדון העובדה כי LGC המשיכה לדווח לשלטונות המס האמריקאים על החזקה בהון (capital) של התאגידים בהיקף של 43.5% עד שנת המס 2016, אין בה כדי לשנות את המסקנה כי יצא נכס יקר-ערך (ההנאה הכלכלית מפירות הפעילות) מרשותה של LGC קודם לכן, כפי שהוצהר.

60. המערערת מדגישה כי בדוחות המס האמריקאים של LGC לשנים 2013 ו- 2014 נכתב בביאור, בין היתר, כי: "... it is clear that the taxpayer continues to own its interest in capital with respect to the partnership [LLC]..."

אולם בנוסף צוין שם כי :

"... it [is] unclear whether (and to what extent, if any) the taxpayer continues to have an interest in the profits and losses of the partnership."

יתרה מזו, בראשית הביאור מוסבר כי: "Taxpayer is in a controversy over the terms of its exit from its investment in the partnership."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

ניתן להבין מהביטוי "terms of its exit" כי עצם מימוש הזכויות כלל לא היה מוטל בספק (או שנוי במחלוקת) כבר בשנת 2013, וכאמור רק התנאים – the terms – טרם הובררו. על פי הראיות שהוצגו בפניי, אף ניתן להסיק כי מדובר היה בתנאים **הכספיים** הסופיים⁸.

61. אמנם החיסול הפורמלי של הבעלות הושלם רק בשנת 2017, אך הצדדים עצמם (וכן הבוררים) הבהירו היטב כי האינטרס הכלכלי ניטל למעשה כבר בתחילת שנת 2013, כאמור. יתרה מזו, מפני שה- Rights Agreement ו- Operating Agreements הני"ל לא הוצגו בפניי, אין לדעת **איזה** זכויות שיוניות כלל היו בידי LGC, מעבר לזכותה להשתתף ברווחי התאגידים ומה היה משקלן של זכויות אלה על רקע הסכסוך שנתגלע בין הקבוצות, בהינתן ש- LGC הייתה ממילא במיעוט.

כאן יוזכר כי שלושת התאגידים היו מסוג LLC. ככלל, אין תאגידי LLC רשאים או נוהגים להקצות **מניות** אלא membership interests (זכויות חברות). תוכנן של זכויות אלו נקבע על ידי מקימי התאגיד עצמם במסמכי הארגון (organizational documents) של התאגיד, לרבות הסכם התפעול (operating agreement), ותוכן זה **איננו** יציר חקיקה, כך יש להבין. במקרה דנן, פרטי הזכויות הנותרות לא הוכחו, ומכל מקום נראה כי אין בפנינו "מניות" במובן הרגיל ואין דרך לדעת איזו זכויות משנה נוספות היו גלומות ב- membership interest מעבר לזכות לרווחים; מהות ה- interest in capital המוזכר בסעיף (a)7 להסכם הפשרה לא בוארה.

62. בהקשר זה נזכיר כי "**מכירה**" כמשמעותה בסעיף 88 לפקודה כוללת "**כל פעולה או אירוע... שבעקבותם יצא נכס בדרך כל שהיא מרשותו של אדם**", ואילו המונח "נכס" מוגדר שם ככולל, בין היתר, "**כל זכות**".

63. יתרה מזו, אף האמירה לפיה " LGC'S interest in capital... has been in the process of "being liquidated", המופיעה בסעיף (a)7 להסכם הפשרה, איננה סותרת את עמדת המשיב

⁸ אין לכחד כי (בהקשר אחר) העדר קביעת התמורה בחוזה מתגבש עלול להביא להעדר מסויימת מספקת ולמסקנה כי חוזה מחייב טרם השתכלל בין המתקשרים. אולם כאן, כך נראה, עיקר הערד – הזכות להשתתף ברווחי התאגידים – כבר ניטלה מידי LGC בשנת 2013 ופסק הבוררות הסופי והסכם הפשרה מעידים על כך בבירור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כי אירוע מס אירע בשנת 2013: הרי על פי דיני המס בישראל, וסעיף 93(א) רישא לפקודה בפרט, אירוע מס הכרוך בפירוק חבר-בני-אדם מתחולל **בשלב תחילת הפירוק**, ולא בעת סיומו ("בחבר בני-אדם שהוחל בפירוקו...") (בחב"ק הוטעם כי "יום הפירוק, לפי הלכת רז, הינו היום שבו הוחלט לראשונה בהחלטה סופית לפרק את 'חבר-בני-האדם'; משמע, להפסיק את הפעילות... יום הפירוק לעניין סעיף 93, לפי הלכת רז, איננו תואם בהכרח את יום-הפירוק על-פי דיני תאגידיים". בהיקש לענייננו, אין בהתמשכות ההליכים בארה"ב בין השנים 2013 – 2017 כדי לשנות את התוצאה המסתברת: תחילת "הפירוק" הייתה ככל הנראה בשנת 2013 (אם לא קודם לכן), וכפי שכבר נאמר לעיל, מוקד הסכסוך לאחר מכן היה בהיבט הכספי ולא בקשר לעצם ההיפרדות (כאשר כל חסד ראייתי בנושאים אלה ייזקף לחובתה של המערערת).

64. לבסוף יוער כי אין בפסק הבוררות הסופי או בהסכם הפרשה כל ציווי לגרום – בהווה או בעתיד – לפדיית הזכויות בידי LGC על ידי נקיטת הליכים נוספים מסוימים – הוראה שהייתה מתבקשת אם הזכויות הנותרות היו בעלות חשיבות כלכלית של ממש⁹. שני המסמכים האלה יוצאים מתוך ההנחה כי מדובר ב- *fait accompli* (מעשה עשוי) והם קובעים את ההשלכה הכספית הנובעת מכך.

65. בשולי הדברים אינני יכול להסכים עם דעת המערערת, המובאת בסעיף 21 לסיכומי התגובה מטעמה, כי יש בדבריו של בית המשפט הפדרלי בעמוד 31 לפסק דינו כדי להוכיח שאירוע מס לא יכול היה להתרחש לפני שנת 2017. לטעמי האמור בעמודים 29 עד 32 לפסק הדין דווקא תומך בסברה כי ההתדיינות בין קבוצות לבייב וקליין הייתה כספית במהותה וכי לאורכה היה נהיר כי האינטרס של LGC בתאגידי ה- LLC חדל להתקיים¹⁰.

⁹ פרט לציון העובדה בסעיף 7(a) להסכם הפרשה כי הזכויות בשלושת התאגידיים "will be fully liquidated when the obligations of the Kleins described in this Settlement Agreement are fully satisfied".

¹⁰ בין היתר, נכתב שם כי: "... as Martin Klein acknowledged, the same buyout valuation procedure were extended to each of the various agreements ... On top of that, the Klein family members explicitly invoked their ability to buy out LGC's interests in all three companies" (עמוד 29).

וכן: "... Martin Klein explicitly agreed to the buyout procedure that valued all three ventures together..." (עמוד 31).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

66. לנוכח כל האמור לעיל, אינני מוצא פגם בעריכת השומה לשנות המס 2013 ו- 2014. המסקנה האמורה בנוגע לעיתוי אירוע המס אף נתמכת במסקנה אליה הגעתי בנושא היקף השומה, כמפורט מיד בחלק ח' להלן.

ח. היקף השומה ומיסוי על בסיס מזומנים

67. בעקבות פתיחת השומה מכוח סעיף 147 לפקודה, הוצא צו ביום 30.12.2019 לשנות המס 2013 ו- 2014.

בסעיף 5 לצו השומה נאמר:

"... קבעתי, כי מכירה חלקית של הזכויות בחברות ה- LLC בתמורה לסך של כ- 67 מיליון דולר חייבת במס בישראל בשנת 2013, ולחילופין בשנת 2014, המהווים 231,512,996 ש"ח ו- 259,393,270 ש"ח, בהתאמה. עוד קבעתי, כי ... יש לראות את כל רווח ההון שנצמח ממכירה חלקית של הזכויות בחברות ה- LLC כחייב במס בישראל בהתאם להחלטת המיסוי בהסכם."

יש להבין כי השוני בין שני סכומי ההכנסה החייבת הנקובים בשקלים חדשים, אחד לשנת 2013 והשני לשנת 2014, נובע משינוי בשער החליפין של הדולר בתקופה זו (מ- 3.471 ש"ח בסוף 2013 ל- 3.889 ש"ח בסוף 2014).

דהיינו, לפי קביעה זו יש למסות סך של כ- 67 מיליון דולר, כולו בשנת 2013 או כולו בשנת 2014.

68. בסעיף 6 לצו נאמר:

"לחילופין קבעתי, כי הסכומים ש- LGC קיבלה במזומן תמורת מכירה חלקית של הזכויות בחברות ה- LLC בסך 18,850,000 דולר בשנת 2013 ובסך של 47,849,221 דולר בשנת 2014 יהיו חייבים במס בישראל בהתאם להחלטת המיסוי בהסכם, בשנות המס 2013 ו- 2014, בהתאמה."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כלומר, לפי חלופה זו יש להטיל מס על סכום כולל של כ- 67 מיליון דולר, וזאת לפי מועד קבלת הכספים בפועל, חלק בשנת 2013 (18.85 מיליון דולר), וחלק בשנת 2014 (47.85 מיליון דולר).

69. והנה בסעיף 7 לצו נמצאת חלופה נוספת, והפעם מוצע להטיל מס על מלוא הכספים שנתקבלו על ידי LGC, לרבות אלה שהגיעו אליה רק בשנים 2017 ו- 2018 בעקבות הסכם הפשרה עם קבוצת קליין:

"לחילופי חילופין קבעתי, כי מכירת כל הזכויות בחברות ה- LLC בוצעה בפועל בשנת 2013 ולכל המאוחר בשנת 2014 ולכן סך רווח ההון העומד על סך של 209 מיליון דולר שהתמורה בגינו התקבלה לשיעורין בשנים 2013, 2014, 2017 ו- 2018 חייב במס, בהתאם להחלטת המיסוי בהסכם, בשנת 2013 ולחילופין בשנת 2014."

דהיינו, לפי חלופה אחרונה זו, סכום של 209 מיליון דולר יחויב במס, או כולו בשנת 2013 או כולו בשנת 2014.

70. ראשית, יש לומר כי מבנה זה של שומה הינו משונה: אם פקיד השומה שקל את הדבר כנאמן הציבור והחליט כי בנסיבות העניין יש "להסתפק" בהטלת מס ישראלי על סכום של 67 מיליון דולר הכנסה חייבת, מדוע הוא ממשיך וקובע כחלופה **שלישית** הטלת מס על רווח של 209 מיליון דולר, יותר מפי שלושה? אם שומה חלופית זו מוצדקת בפני עצמה, מדוע היא איננה השומה הראשית, עליה מוכן המשיב להגן?

71. ואכן, עקרון ידוע הוא כי ביישום הוראות חלק ה' לפקודת מס הכנסה, רווחי הון מתחייבים במס בדרך כלל **על בסיס מצטבר** – כלומר, עם התגבשות הזכאות לקבל את התמורה בגין מכירתו של נכס. ככלל, מועד קבלת התמורה בפועל איננו מעלה או מוריד לעניין יצירת החבות במס רווח הון.

72. דומה כי היצמדות לעקרון הכללי הנ"ל אמורה להוביל למיסוי מלוא התמורות (209 מיליון דולר) כבר בעת קרות אירוע המס בשנת 2013. אך נראה כי אף פקיד השומה נרתע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

מנקיטת עמדת קיצון זו. מנוסח הצו עולה כי הוא הצדיק את צמצום החיוב לרווח של 67 מיליון דולר בכך שבשנים 2013 ו-2014 מדובר היה ב"מכירה חלקית" בלבד של הזכויות בתאגידי ה-LLC על ידי LGC. התיבה "מכירה חלקית" מופיעה הן בסעיף 5 והן בסעיף 6 לצו. בהקשר זה הצו מפנה לפסק הדין של בית המשפט הפדרלי מחודש פברואר 2017, שם אכן הוזכר "פדיון חלקי" אגב תיאור התשלומים שבוצעו בין דצמבר 2013 לבין נובמבר 2014:

"...during which time the Kleins paid LGC approximately \$67 million as a partial redemption of LGC's interests"

(עמוד 4 לפסק הדין).

בית המשפט הפדרלי מבסס אמירה זו באמצעות הפנייה לשני תצהירים שהוגשו שם אך אינם מונחים לפניי. בעקבות פסק הדין האמור, מכתב היועצים האמריקאים מחודש מרץ 2018 מגדיר את הסכום של כ-67 מיליון דולר כ- partial redemption consideration.

73. דא עקא, אין בפניי כל מסמך שליווה את ביצוע התשלומים הראשוניים האלה או את נוסח צו הביניים של הבוררים מיום 5.12.2013 בו נפסק ה- interim award בסך 102 מיליון דולר.

כשלעצמי, ובעדר התייעוד הנדרש להבין את הדברים עד תום, אינני משוכנע כי באמת מדובר היה אז ב"מכירה חלקית" של זכויות וייתכן כי המשמעות של partial redemption consideration בהקשר זה היא **תמורה חלקית** בשל פדיון, כאשר הפדיון עצמו הוא שלם.¹¹ הבנה זו מתיישבת עם פסיקת ה- interim award על ידי הבוררים: חיוב כספי – חיוב ביניים – בגין מימוש כל הזכויות, עד לבירור סופי של ההיקף הכספי של התמורה המגיעה. הרי אם אכן הייתה "מכירה חלקית" בלבד ככתוב בצו השומה, לא נהיר מה כן נמכר כבר בשלב זה ומה נמכר לאחר מכן וכיצד. אולם, כאמור, כאשר השופט פורמן בניו יורק כתב את המילים partial redemption, כתיאור עובדתי של ההליכים הקודמים, היו לפניו מסמכים שאינם לפניי.

74. לאחר שקילת הדברים, הגעתי למסקנה כי לנוכח מכלול הנסיבות יש לאמץ את החלופה השנייה בצו השומה (סעיף 6 שם) – זו המשקפת מיסוי על בסיס מזומן.

¹¹ וזאת בניגוד ל- consideration for partial redemption, ביטוי שהיה מתאר במדויק תמורה בגין פדיון חלקי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

אין בפנינו מקרה בו סכום התמורה שישולם עבור מכירת נכס **ידוע מראש** אך ביצוע התשלום נפרס או נדחה על פני יותר משנת מס אחת. או אז יחול בדרך כלל העקרון לפיו מיסוי רווח ההון הוא על בסיס מצטבר, דהיינו בעת עסקת המכירה. כאן, כך נראה, לא הייתה וודאות כזו לגבי גובה הסכום שיתקבל בסופו של דבר (וראו בהקשר זה ע"מ 36608-02-12 רבי שפירא נ' פקיד שומה תל אביב 1, ניתן ביום 28.12.2016, בסעיפים 105 עד 109, כן ע"מ 14257-05-16 עינת זליכוב נ' פקיד שומה תל אביב 3, ניתן ביום 24.12.2018, בסעיפים 133-134).

איננו יודעים איזה סכום נתבע תחילה על ידי LGC, בעת פתיחת הליכי הבוררות. כן ידוע לנו עובדות אלה: הבוררים פסקו תשלום ביניים על סך 102 מיליון דולר; שולמו תשלומי ביניים בסך כ- 67 מיליון דולר; הבוררים פסקו סכום כולל סופי של 179 מיליון דולר, וסכום זה אושר על ידי בית המשפט; בסופו של דבר הצדדים התפשרו וסך התמורות שהתקבלו (בכסף וביהלומים) הגיע ל- 167.6 מיליון דולר.

השונות בין הסכומים והתנודות שהיו על פני שנות ההתדיינות מצביעות על כך שבעת אירוע המס המקורי, כימות התמורה הסופית היה רחוק מברור.

75. בנסיבות אלה אכן ניתן להצדיק אימוץ המיסוי על בסיס מזומן, כך שבשומה לשנים 2013 ו- 2014 לא תמוסה מלוא התמורה בסך 209 מיליון דולר (אינני נדרש כאן לאפשרות החיוב במס בשנים 2017 ו- 2018 של הסכומים הנוספים שהתקבלו בפועל בשנים אלה).

76. החלופה הראשונה בצו (סעיף 5) – מיסוי כל ה- 67 מיליון דולר בשנת 2013 או בשנת 2014 – נראית בעיניי שעטנז של בסיס מזומן ובסיס מצטבר: ההיקף הכספי של השומה אמנם מוגבל לרווח של 67 מיליון דולר, אך קיימת בה התלבטות לגבי שנת התגבשות הזכאות לקבלת הסכום: 2013 או 2014.

לטעמי, החלופה השנייה (סעיף 6) היא קוהרנטית יותר והיא כרוכה ביישום פשוט של בסיס המזומנים: הכסף שהתקבל בשנת 2013 יחויב במס בשנה זו, והכסף שהתקבל בשנת 2014 יחויב במס בשנה זו.

77. על כן, אני מאשר את שיטת השומה המפורטת בסעיף 6 לצו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

ט. ניכוי עלות השקעה

78. על פי טענת המערערת,

"בעת ביצוע שינוי המבנה הייתה רשומה ל'זכותה' של החברה עלות בדרך של הלוואות בסך 57 מיליון דולר, המשתקפת בשטרי הון שהנפיקה החברה תמורת הלוואות.

...

ואולם, המשיב התיימר למסות את החברה בגין מלוא התמורות שהתקבלו בעסקה למכירת מניות LGC בחברות ה- LLC... וזאת מבלי להתיר ניכוי עלות."

(מתוך סעיפים 251 ו-254 לסיכומי המערערת)

79. לתמיכה בטיעון זה, צירפה המערערת מקבץ של שטרי הון (capital notes) שנערכו בשנות האלפיים המוקדמות. לענייננו, רלבנטיים מתוכם ארבעה שטרי הון:

(א) שטר הון מחודש ינואר 2002 לפיו המערערת העבירה 10 מיליון דולר לחברת Ainscar BVI, שהיא החזיקה הן בתאגיד Sunrise והן בתאגיד Rough LLC (שאיננו חלק מהדיון כאן). לפי שטר הון זה, על Ainscar להחזיר את הכסף בתום ארבע שנים.

(ב) שטר הון מחודש פברואר 2002 לפיו המערערת העבירה 7 מיליון דולר לחברת Jertey BVI אשר החזיקה בתאגיד KLG. לפי שטר הון זה, על Jertey להחזיר את הכסף תוך שלוש שנים.

(ג) שטר הון אחר בין המערערת ובין Ainscar הנ"ל, מחודש אוגוסט 2003, בקשר לסכום נוסף של 10 מיליון דולר, שעל Ainscar להחזיר בתום שלוש שנים.

(ד) שטר הון מחודש דצמבר 2003 לפיו המערערת העבירה 30 מיליון דולר לחברת Jangle BVI אשר החזיקה ב-JKD. במקרה זה חובת השבת הכסף תחול רק בעת הפירוק של Jangle.

80. בכל שטרי ההון הנ"ל אין חיוב לשלם ריבית על הכסף המועבר, והותנה כי:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

"The Investment shall be used ... solely for the purpose of investing in diamond trading companies in the United States of America"

(או נוסח דומה מאוד).

81. נמצא אפוא כי מדובר בהלוואות שניתנו על ידי המערערת לחברות ה-BVI, שנים מספר לפני שינוי המבנה.

82. בהחלטת המיסוי בהסכם נכתב, על סמך הנאמר במכתב מייצגי המערערת לרשות המסים מיום 25.8.2005, כי "חברת L.L.D [המערערת], באמצעות חברת Ainscar BVI, השקיעה ב-SUNRISE LLC בדרך של שטר הון סך של \$15,000,000" (סעיף 1.3.2), וכך גם לגבי KLG (סעיף 1.3.3 – \$7,000,000) ו-JKD (סעיף 1.3.5 – \$30,000,000). יוער כי המערערת לא הגישה מסמכים מקוריים נוספים המתעדים השקעות נוספות בחברות ה-LLC שבוצעו לאחר מכן על ידיה או על ידי חברות ה-BVI או על ידי LGC.

83. בהמשך החלטת המיסוי (סעיף 1.3.6) מופיעה הבהרה:

"יוער, כי סכומי ההשקעה בשטרי הון בחברות ה-LCC המפורטים בסעיפים 1.3.1 – 1.3.5 הועברו מחברת LLD לחברות ה-BVI, אך סכומים אלה לא הועברו בהכרח לחברת LLC שבה היא מחזיקה."

לצורך הדיון כאן אני מוכן להניח כי הכספים שהוזרמו על ידי המערערת לידי חברות ה-BVI אכן מצאו את דרכם בסופו של דבר לקופות חברות ה-LLC לשם מימון ניהול עסקי היהלומים על ידיהן. ואכן בסעיף 1.6 להחלטת המיסוי מוסבר כי:

"ערב שינויי המבנה... קיבלה LLD החלטה, בתוקף מיום 30.12.05, לפיה הומחו ההתחייבות (שטרי הון) של חברות ה-LLC לחברות תושבות BVI שבבעלות LLD לחברת LGC... כתוצאה מהמחאת ההתחייבויות קיימת התחייבות (שטר הון) של LGC לחברת LLD והתחייבויות של חברות ה-LLC לחברת LGC."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

84. והנה לאחר הצגת מצבת ההלוואות (שטרי ההון) בסעיף 1.3 להחלטת המיסוי, נקבע בסעיף 4.11 – בהסכמה עם המערערת – כדלקמן:

"מובהר בזאת, כי סמוך לאחר שינוי המבנה... המחיר המקורי של מניות חברות ה- LLC המועברות יהיה לצרכי מס אפס..."

למרות זאת העדה מטעם המערערת, גב' ברנט (אשר בהגינותה ציינה כי "אני עצמי לא נכחתי בשיחות הישירות מול רשות המסים וגם לא הייתי מעורבת בניסוח הפרטני של החלטת המיסוי") כן סברה כי "LLD [המערערת] מעולם לא הסכימה לוותר על זכות זו לקזז את עלות הנכסים משוויים ... אין כל הצדקה לכך ש-LLD תידרש לוותר על זכות זו או תסכים לוותר עליה" (סעיף 36 לתצהירה).

אולם, למקרא סעיף 4.11 להחלטת המיסוי בהסכם נראה כי זה בדיוק מה שקרה: כחלק ממכלול ההוראות שהביא לאי-חבות מיידית במס בעת ביצוע שינוי המבנה, הסכימה המערערת, מרצונה, לאיפוס עלויות ההשקעה הן בחברות ה- BVI והן בחברות ה- LLC למטה. על כן, אף אם נראה בסכומי שטרי ההון (שניתנו למעשה כהלוואות) כעלות השקעה ("מחיר מקורי") – הכל כמפורט בסעיף 1.3 להחלטת המיסוי – אזי הוסכם בהמשך ההחלטה כי סכומים אלה לא יובאו בחשבון בעת הטלת מס על אירוע מימוש עתידי.

85. חיזוק למסקנה זו נמצא בסעיף 4.16.1 להחלטת המיסוי (שצוטט בסעיף 19 לעיל), שם הובהר כי בעת מכירת זכויות בחברות ה- LLC "המכירה תהא חייבת במס רווחי הון בישראל בהתאם להוראות חלק ה' לפקודה ללא זכות לניכוי, קיזוז, פטור, פריסה וזיכוי..." (קו ההדגשה איננו במקור). צירוף הוראות סעיף 4.11 ו-4.16 להחלטת המיסוי מביא למסקנה כי צודק המשיב וכי אין מקום להפחתת סכומי ההשקעה בחישוב המס. רשות המסים הייתה מודעת כמובן להיקפי ההשקעה כי הרי הסכומים רשומים בסעיף 1.3 להחלטה, כאמור.

אף אם הסדר זה הוא יוצא דופן (והדבר לא הוכח), הרי הוא חלק מ"עסקת חבילה" אליה הסכימה המערערת, שהייתה מיוצגת בתהליך קבלת החלטת המיסוי על ידי שתי פירמות רואי חשבון מוכרות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

86. ייתכן שהניסוח של סעיף 4.11 להחלטת המיסוי מותיר פתח לטיעון כי "איפוס" עלות ההשקעה תקף אך ורק לגבי סכומים שכבר הושקעו בחברות ה-LLC **עד למועד ביצוע שינוי המבנה: "מובהר בזאת, כי סמוך לאחר שינוי המבנה וכו'"** (וזאת רק אם ימצא כי אותן מילים, המופיעות במשפט הראשון של סעיף 4.11, חולשות גם על המשפט השני של סעיף 4.11: "המחיר המקורי של מניות חברות ה-LLC יהיה לצרכי מס אפס").

עיינתי ושבתי ועיינתי בנוסח סעיף 4.11 ונדמה כי כל כוונת המילים הנ"ל היא לומר כי **בעקבות** שינוי המבנה, המחיר המקורי יעמוד על אפס ויישאר כך. לא ניכרת כוונה להבדיל בין השקעות העבר (המסתכמות ב-52 מיליון דולר לגבי שלושת תאגידי ה-LLC הנדונים, ככתוב במפורש בסעיף 1.3 להחלטה) ובין סכומי השקעה נוספים שיוזרמו בעתיד. אם זו אכן הייתה הכוונה, מן הסתם הייתה מופיעה הוראה מפורשת המפרטת כיצד השקעה עתידית כן תובא בחשבון בחישוב המס המגיע בעת מימוש – על אף האמור בסעיף 4.16.1 הנ"ל.

87. ממילא המערערת לא הוכיחה ביצוען של השקעות נוספות בחברות ה-LLC לאחר שינוי המבנה, מעבר לסכומים הנקובים בהחלטת המיסוי.

אמנם העד המומחה מטעם המערערת, עו"ד רן, צירף לחוות דעתו נספח א שהוא טבלה שהוכנה על ידי רואה חשבון אמריקאי ונועדה, בין היתר, להראות את ה- tax basis של LGC בכל אחד משלושת תאגידי ה-LLC, נכון לסוף שנת 2012. הסכומים המופיעים שם מסתכמים בכ-83.9 מיליון דולר לשלושת התאגידים, לסוף 2012. מר רן מפנה לסכומים אלה בסעיפים 2.5.1.1, 2.6.1.1 ו-2.7.1.1 לחוות דעתו. אולם למיטב ההבנה, נתון ה- tax basis בתאגיד LCC **איננו** משקף בהכרח את הסכומים שהושקעו/הוזרמו על ידי בעל הזכויות (בכסף "חיצוני"), וזאת בשל אופיו השקוף של ה-LLC לצרכי מס אמריקאי (כמו במקרה של שותפויות). הרי ההכנסה החייבת בידי ה-LLC מיוחסת באופן שוטף לבעל הזכויות (member). כתוצאה מכך, אם לא יחולק הרווח בפועל, סכום ה- tax basis **יגדל** מבלי שבעל הזכויות הביא "כסף חדש" לקופת ה-LLC.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

מסיבה זו, אף אם היינו מאמצים פרשנות מקלה לסעיף 4.11 להחלטת המיסוי (אשר בעיניי איננה מבוססת דיה), הרי נספח א' לחוות דעת רן איננו מספק את הנתונים הנדרשים על אודות השקעות נוספות ככל שהיו כאלה¹².

88. מכל הסיבות הנ"ל, עתירת המערערת להכיר בעלות השקעה אגב חישוב המס המגיע – נדחית. מרגע שהצדדים הגיעו – עוד בשנת 2006 – להסדר מיסוי מורכב ומוסכם, אזי "מס האמת" אליו עלינו לחתור הוא המס הנובע מהוראות הסדר המפורשות, אשר את חוקיותן המערערת איננה תוקפת.

י. מתן זיכוי בגין מיסוי אמריקאי

89. לגישת המערערת, אף אם יש מקום להטיל מס ישראלי (בניגוד לעמדתה העקרונית) בעקבות מימוש החזקותיה של LGC בתאגידי ה- LLC, אזי על המשיב להתחשב בנטל המס האמריקאי שהוטל על LGC כתוצאה מאותם אירועים – אחרת ייגרם כפל מס אסור.

לדבריה,

"העסקה למכירת זכויות LGC בחברות ה- LLC דווחה על ידי LGC לרשויות המס בארה"ב ו- LGC גם מוסתה בגינה. ... שיעור המס הפדרלי בארה"ב על רווח הון ועל הכנסה מובטחת מגיע עד 35%... על כן, התיימרות המשיב למסות את אותה עסקה פעם נוספת, כך שישולם בגינה מלוא המס בישראל, מובילה בהגדרה לכפל מס בשיעור עצום.

...

החלטת המיסוי בהסכם שואבת כוחה מחיקוק (פקודת מס הכנסה) ולכן היא בהגדרה במדרג נורמטיבי נמוך מחיקוק ולא יכולה לסתור את הוראות האמנה, אשר אומצו כאמור בפקודה. יתרה מכך, החלטת המיסוי בהסכם לא התיימרה לסתור או לגבור על הוראות הדין אלא להפך, היא הכפיפה עצמה להוראות הדין.

...

¹² לעומת זאת, נספח י"א לתצהירה של גב' ברנט, שהוא מאזנה של חברת LGC ליום 31.12.2006 כן מפרידה בין "contributions" לתאגידי ה- LLC, מחד, ובין "equity profits" מאידך. לא מצאתי בתיק נתונים מקבילים למועד אירוע המס הנדון כאן, דהיינו מכירת הזכויות בשלושת התאגידים בשנת 2013 כפי שנקבע לעיל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

ככל ש-LGC לא תחשב כתושבת ישראל לצורך האמנה, יחול בעניינה ס' 15 לאמנת המס הקובע כי זכות המיסוי נתונה במלואה לארה"ב... ללא הידרשות לשאלת כפל המס. כלומר, LGC תמוסה רק בארה"ב ותהיה פטורה מתשלום מס בישראל.

ככל ש-LGC כן תחשב כתושבת ישראל לצורך אמנת המס, יחול בעניינה ס' 26 לאמנה, המונע כפל מס. בהתאם, ועל פי ס' 26 לאמנה, ישראל, שהיא איננה 'מדינת המקור'... מחוייבת ליתן זיכוי בגין מיסים ששולמו בארה"ב על הסכומים שקיבלה LGC, וזאת על מנת למנוע מיסוי כפול בגין אותם תשלומים...

...

האמנה היא חלק מהדין הישראלי. לכן, במקרה בו שולם מס במדינת האמנה האחרת הוא יזוכה מהמס הישראלי. זה חלק בלתי נפרד מהוראות הדין וניסיונו של המשיב להתייחס לזכויות המיסוי של ישראל כזכויות 'בלעדיות', נוגד את אמנת המס באופן מהותי." (מתוך סעיפים 167, 176, 180, 181 ו-196 לסיכומי המערערת)

90. בנושא זה השקיעה המערערת מאמץ רב על מנת להראות כיצד LGC דיווחה לשלטונות המס האמריקאים וכיצד התמורה שהתקבלה על פני הזמן עבור מכירת זכויותיה בתאגידי ה-LLC הייתה נתונה למיסוי שם. חוות הדעת של המומחה איתי רן עוסקת רבות באופן המיסוי של התמורה האמורה בארה"ב, ואף לאחר תום דיוני ההוכחות הגישה המערערת, בהתאם להחלטתי מיום 5.7.2023, העתקי דוחות מס של LGC לשנים 2013 עד 2018, בהיקף של מאות רבות של עמודים.

91. לדעתי, אין מקום להענקת זיכוי כלשהו בנסיבות העניין.¹³

ראשית, מתן זיכוי כאמור **נאסר במפורש** על פי תנאי החלטת המיסוי בהסכם.

¹³ הדיון בחלק זה נערך מתוך ההנחה כי באופן תיאורטי המערערת, שהיא הנישומה בישראל על פי צו השומה ועל פי החלטת המיסוי (ראו חלק ו לעיל), יכולה לקבל, באופן עקיף, זיכוי עבור מס ששולם על ידי חברת הבת, LGC, בארה"ב.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כאמור לעיל, סעיף 4.16.1 להחלטת המיסוי קובע בבירור כי החיוב במס רווח הון לפי חלק ה' לפקודה יהיה **"ללא זכות לניכוי, קיזוז, פטור, פריסה וזיכוי לרבות זיכוי ממס זר כלשהם"**.

המילים **"לרבות זיכוי ממס זר"** אינן מותרות מקום לספק לגבי כוונת הצדדים.

יוער כי שלילה דומה של אפשרות מתן זיכוי מצויה גם בסעיף 4.14.4 להחלטת המיסוי, בקשר לאירוע עתידי של מכירת מניות LGC על ידי המערערת.

הבעתי את דעתי לעיל (ראו סעיפים 44 ו-85) כי החלטת המיסוי בהסכם נועדה לגלם עסקת חבילה ששני הצדדים הסכימו לה, **"על הדבש ועל העוקץ"**, ואין הצדקה לשכתב את ההחלטה, שנים רבות לאחר נתינתה. כמו כן, יש להבין את המוסכם על רקע זה שרשות המסים הסכימה שלא להטיל מס ישראלי על אירוע שלכאורה כלל לא היה אמור להיות כרוך במיסוי אמריקאי: מכירת המניות בחברות ה-BVI על ידי המערערת.

92. עוד יצוין, שמא לא די בהסכמה המפורשת המעוגנת בהחלטת המיסוי, כי סעיף 208 לפקודת מס הכנסה, המצוי בפרק הפקודה הדן ב"הקלה ממס כפל", מורה כי **"לא יינתן זיכוי ממסי ישראל שאדם חייב בהם בשנת המס, אם ביקש שלא יינתן זיכוי להכנסתו באותה שנה..."**. ניתן אפוא להבין את המוסכם בהחלטת המיסוי גם על רקע הוראה זו בנושא הוויתור.

93. שנית, ומעבר לאיסור העקרוני על מתן זיכוי המופיע בהחלטת המיסוי, אשר די בו כדי לדחות את טענת המערערת, דומה כי ממילא לא נמצא סכום מס אמריקאי ששולם בפועל ואשר יש להתחשב בו. אסביר.

בהתאם לסעיף 200(א) לפקודת מס הכנסה (אם נמשיך את ההיקש מאותן הוראות בפקודה), יותר זיכוי בשל מסי חוץ (כהגדרתם בסעיף 199) **"ששולמו על הכנסות חוץ"**. כלומר, זיכוי יכול להינתן רק בגין מס זר **ששולם** בפועל, וזאת כנגד סכום המס הישראלי המגיע לאוצר המדינה. הנקודה מחודדת בסעיף 207 לפקודה: **"מס חוץ יהיה בר זיכוי"**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

כנגד מס ישראלי החל בשנת המס, רק אם שולם במדינת החוץ לא יאוחר מעשרים וארבעה חודשים מתום אותה שנת מס...¹⁴

94. נזכיר כי נקבע לעיל (בסעיפים 75 עד 77) כי השומה בצו מושא הערעור תחול רק על אותם סכומים אשר התקבלו מקבוצת קליין בשנים 2013 ו-2014, דהיינו, כ-66.7 מיליון דולר – ולא על התמורה (כסף ויהלומים) שנתקבלה לאחר מכן. על כן, רק המיסוי האמריקאי שחל על סכומים אלה, אשר התקבלו בשנים 2013 ו-2014, הוא רלבנטי – אם בכלל – לדיון כאן.

95. בשנת 2013 חברת LGC קיבלה, דרך תאגיד JKD, סך של 18.85 מיליון דולר.

בסעיף 2.4.1.3.2 לחוות דעתו, העד איתי רן קובע כי:

"סכום החלוקה בשנת 2013 בסך 18,850,000 דולר, שחק והפחית את בסיס העלות של חברת LGC ב-JKD LLC".

דהיינו, קבלת התמורה בשנת 2013 לא הביא לתשלום מס בפועל בידי LGC, מפני שהמחיר המקורי (tax basis) של זכויותיה בתאגיד JKD היה גבוה יותר, והופחת בעקבות קבלת הכספים.

96. בשנת 2014 התקבלו כ-47.85 מיליון דולר. מתוך סכום זה, כ-14.76 מיליון דולר התקבלו דרך תאגיד Sunrise. בסעיף 2.4.1.3.4 לחוות הדעת נאמר כי:

"על פי ניירות העבודה של רו"ח האמריקאי, סכום החלוקה בסך 14,762,093 דולר, שחק והפחית את בסיס העלות של חברת LGC ב-Sunrise LLC".

לגבי יתרת התמורה בשנת 2014 – כ-33.09 מיליון דולר – קיימים שני מצגים: בהתאם לדיווח LGC לשלטונות המס האמריקאים, מתוך סכום זה כ-30.04 מיליון דולר נתקבלו

¹⁴ בהתאם לסעיף 3(26) לאמנת המס בין מדינת ישראל לבין ארה"ב, מתן זיכוי בישראל בשל מס הכנסה אמריקאי יהיה "בהתאם להוראותיהם ובכפוף להגבלותיהם של דיני ישראל".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

דרך JKD והשאר (כ- 3.05 מיליון דולר) דרך תאגיד KLG, ואילו בהתאם לניירות העבודה של רואה החשבון, כל הסכום התקבל דרך JKD. מכל מקום, בהתאם לסעיף 2.4.1.3.6 לחוות הדעת, "סכום החלוקה בשנת 2014 בסך 33,087,098 דולר, שחק והפחית את בסיס העלות של חברת LGC ב-Julius LLC [JKD]".

כלומר, גם בשנת 2014 קבלת רכיבי התמורה השונים לא הביא לתשלום מס אמריקאי בפועל, אלא להקטנת עלות הזכויות בידי LGC.

97. חוות הדעת מסכמת לגבי שתי שנות המס הנדונות (סעיף 2.4.1.6):

"בהתאם לנייר העבודה של ר"ח האמריקאי, החלוקות בשנים 2013 ו-2014 שחקו והפחיתו את בסיס העלות של חברת LGC בכל אחת מ-Julius LLC ו-Sunrise LLC"

לטעמי, די בממצא זה, שהובא על ידי המערערת, כדי לשלול את אפשרות מתן זיכוי בגין מס אמריקאי ששולם בקשר לשנים 2013 ו-2014 (וזאת כמובן בנוסף לאיסור המפורש המצוי בהחלטת המיסוי, כמפורט לעיל). תשלום מס בפועל הרי לא הוכח, ולא צורפה כל קבלה המצביעה על תשלום כאמור.

98. אני ער לכך כי בפנייה השנייה מתוך שלוש הפניות שקדמו לחתימת החלטת המיסוי, זו מחודש אוגוסט 2005, משרד זהר את זהר כתב כי: **"יתר על כן, מוסכם בזאת כי על כל מכירה של המניות שיוחזקו ע"י חב' 'L.G.C' לאחר שינוי מבנה זה שתיעשה בארה"ב ידווח עליה בחברת LLD בישראל וכן מוכנה החברה להתחייב להשלים את יתרת המס באם תהיה כזו בעת ביצוע מכירת הזכויות/המניות בפועל לצד ג"ק" (קו ההדגשה איננו במקור). אולם אף אם הביטוי "להשלים את יתרת המס" יובן כמתייחס לאפשרות של מתן זיכוי בגין מס אמריקאי שיוטל, אזי ההסדר הסופי והמחייב שמופיע בהחלטת המיסוי בהסכם שונה בתכלית, ושם כזכור נאמר באופן מפורש ביותר כי לא יינתן זיכוי בגין מס זר כלשהו (סעיף 4.16.1 שם). מעבר לכך, וכפי שהוסבר לעיל, לא הוכח כי שולם מס אמריקאי בקשר לתשלומים שהתקבלו בשנות המס 2013 ו-2014.**

99. לבסוף, נזכיר כי כחלק מטיעוניה נגד כפל מיסוי, המערערת גורסת כי:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

"כאשר החברה (LLD) תממש את זכויותיה בחברת LGC, או כאשר LGC עצמה תחלק את רווחיה כדיבידנד, אלה ימוסו כדין על ידי המשיב בהתאם לזכויות המוקנות לו באמנה."
(סעיף 197 לסיכומי המערערת; ראו גם בסעיף 168 שם)

לדעתי, אין בפרוטנציאל המיסוי בישראל של אירועי מס אחרים (דיבידנדים מידי LGC או מכירת LGC) כדי להצדיק אי הטלת מס על אירוע שכבר התרחש במציאות - קרי, מכירת הזכויות בתאגידי ה-LLC. משנמצא כי מיסוי מכירת תאגידי ה-LLC מוצדק בשל שינוי המבנה והחלטת המיסוי בהסכם אשר ניתנה לגביו, התרחישים העתידיים אינם מחייבים אי-מיסוי המכירה **שכן בוצעה**, וכמוסבר לעיל, אף לא הוכח כי שולם מס אמריקאי בפועל על חלק התמורה מושא השומה בצו (כ- 66.7 מיליון דולר).

אינני נדרש לחוות דעה כאן לגבי מיסוי חלוקת דיבידנד עתידית או מכירת מניות עתידית, ששוויה ינבע מאותם רווחים אשר כבר מוסו בשל מכירת הזכויות בשלושת התאגידיים על ידי LGC. או אז עשויה להתעורר שאלה האם לאור מכלול הוראות החלטת המיסוי הנדונה, ולאור היות המערערת הנישומה על פיה, יש מקום להתחשב במס ישראלי שכבר נגבה.

כאמור, היבט זה לא נדון בערעור זה ואירוע מס כאמור טרם התרחש.

יא. השימוש בסעיף 147 לפקודת מס הכנסה

100. כידוע, סעיף 147 מסדיר את סמכות המנהל "לעיין ולתקן" (ובעגה המקצועית, "לפתוח" שומה).

אכן בהתאם לפסיקה ענפה, השימוש בסמכות זו של המנהל ייעשה בזהירות ובמשורה, על מנת שלא לפגוע יתר על מידה בערכי הסופיות והוודאות. והדברים נכונים, קל וחומר, באותם מקרים שבהם השומה המקורית נערכה בהסכם בין פקיד השומה ובין הנישום (ראו ע"א 7726/10 מדינת ישראל נ' מחלב ואח', ניתן ביום 16.10.2012, וכן ע"א 3604/13 מנהל רשות המסים נ' אייזינגר, ניתן ביום 10.5.2015).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

101. כאמור, המערערת תוקפת את השימוש שנעשה במקרה זה בהוראות סעיף 147:

"... הנטל להוכיח קיומם של 'מקרה חריג' ו'הצדקה מיוחדת' לפתיחת הסכם שומה מוטל על המשיב. המשיב נדרש להוכיח כי הפעיל את סמכותו לפתוח את השומה בהסכם כדין וכי התקיימו נסיבות חריגות המצדיקות את פתיחתה..."

ממסמך ההזמנה לשימוע לפי ס' 147 לפקודה... וכן ממכתב ההסמכה לפתיחת השומה... עולה כי הטעמים לפתיחת השומה, במקרה שלפנינו, הם כדלקמן:

[-] אי העברת אסמכתאות בנוגע לעסקת מכירת מניות חברות ה- LLC, וכן אופן הדיווח על עסקה זו.

[-] אי דיווח כנדרש בדוחות המס על העסקאות מול צדדים קשורים (סוגיית 'יהלום').

שני המסמכים ... נוסחו על ידי המשיב בלשון לאקונית ביותר. כל אחד מהם נפרש על חצי עמוד בלבד, ללא הנמקה וללא כל הסבר לגבי הטענה המפורשת הנטענת כלפי החברה.

...

לעמדת החברה, מדובר בהתנהלות בלתי תקינה אשר פגעה בזכותה הבסיסית להתגונן כראוי, מראש, מפני טענה מפורשת ומנומקת שבגינה מבקשים לפתוח שומה בהסכם. התנהלות המשיב שיבשה את האיזון המתחייב בין האינטרס הציבורי וזכויות הנישום והובילה לכך שהמשיב שמר לעצמו מרחב תמרון בלתי לגיטימי למקצה שיפורים תוך כדי תנועה ולדרישת מסמכים ומידע רחבת היקף, ללא כל הצדקה."

(מתוך סעיפים 94 ו- 97 לסיכומי המערערת)

102. אכן במקרה דנן בחודש ינואר 2018 נכרת הסכם שומה, בין היתר, לשנות המס 2013 ו- 2014. אולם אין מחלוקת כי הסכם השומה האמור לא נגע כלל למכירת הזכויות בשלושת תאגידי ה- LLC וכי המשיב (ורשות המסים בכלל) לא ידע על המכירה, ולא יכול היה לדעת, בזמן החתימה על הסכם השומה. המידע הנדרש הובא בפניו רק חודשים לאחר מכן, כאשר מייצג המערערת דאז הגיע למשרדי המשיב ועדכן אותו על אודות המידע הנוסף שהתקבל בידיו, בעניין שלושת התאגידים. בהמשך – וללא שיהוי, לדעתי – הורה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

המנהל על פתיחת הנושא: "לאור מידע חדש ופרטים נוספים שהגיעו לידי, לעניין מכירת האחזקה ב- JKD, KLG ו- Sunrise, לאחר חתימה על [ל] הסכם שומות, אשר יש בהם השפעה מהותית על קביעת השומה" (סעיף 2 למכתב ההזמנה לשימוע מיום 29.11.2018).

103. לטעמי, בנסיבות האמורות, הייתה הצדקה – ואף חובה ציבורית – לבחון את הדברים מחדש באמצעות השימוש בסמכות המוקנית בסעיף 147 לפקודה. לדעתי זה מקרה מובהק בו הפעלת הסמכות היא תקינה ומתבקשת, אפילו אם בסופו של דבר בית המשפט לא היה מאשר, מסיבה כלשהי, את צו השומה שהוצא בעקבות הפתיחה.

המשיב הבין כי אירוע מס בהיקף כספי גדול ביותר לא דווח קודם לכן וסבר כי יש למסותו בהתאם לתנאי החלטת המיסוי וזאת בשנות המס 2013 ו- 2014.

כאמור, אף אם היינו מגיעים למסקנה כי עצם המיסוי נוגד את הוראות החלטות המיסוי, או כי אירוע המס התרחש רק בשנות מס מאוחרות יותר, פעולות ה"פתיחה" של המנהל והמשיב במסגרת סעיף 147 הייתה חוקית ומחויבת המציאות, ללא קשר לגורל השומה שנערכה בעקבותיה. וממילא לאור סמיכות הליך הפתיחה לחתימת הסכם השומה, לא הספיק להתגבש אצל המערער כל אינטרס הסתמכות כבד-משקל.

104. אינני מוצא לנחוץ להרחיב את הדיבור מעבר לכך בנושא זה, וטענות המערער כנגד השימוש בסעיף 147 במקרה זה נדחות.

יב. מחירי העברה בעסקאות מול חברה זרה קשורה

105. נושא נפרד שנדון בערעור הוא מחירם של יהלומים שנרכשו על ידי המערער מחברה בשם Yaalom Trading Ltd, אשר התאגדה בהונג קונג ופעלה באזור סחר חופשי (פטור ממס) בשוויץ (להלן, לשם הקיצור, "החברה בשוויץ"). החברה בשוויץ רכשה את היהלומים האמורים, בין היתר, מחברה אחרת בשם Ruiz Diamonds LLC, שהייתה תושבת רוסיה ("רואיז").

106. אין מחלוקת כי בין המערער, החברה בשוויץ ורואיז התקיימו יחסים מיוחדים, לרבות לעניין סעיף 85א לפקודת מס הכנסה ("מחירי העברה בעסקה בין לאומית").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

אין גם מחלוקת כי המערערת לא הגישה הצהרה בדבר "עסקאות בינלאומיות כמשמעותן בסעיף 85 לפקודת מס הכנסה" (טופס 1385) בנוגע לרכישותיה מידי החברה בשוויץ. כמו כן, המערערת לא הכינה או המציאה חקר תנאי שוק בנושא תמחור עסקאותיה עם החברה בשוויץ.

107. כמפורט להלן, לגבי שנות המס 2013 ו-2014 המשיב החליט שלא להכיר ב-20% מכלל סכומי רכישות היהלומים מידי החברה בשוויץ, כך שבמקום רכישות מדווחות בסך של כ-141 מיליון ש"ח בשנת 2013, הותרו כ-112.8 מיליון ש"ח (דהיינו, סכום של 28.2 מיליון ש"ח נוסף להכנסה החייבת של המערערת בשנה זו), ואילו בשנת 2014, במקום רכישות בהיקף של כ-71.9 מיליון ש"ח, הותר סכום של כ-57.5 מיליון ש"ח, וההפרש בסך 14.4 מיליון ש"ח התווסף להכנסה החייבת.

שומה זו משקפת את הסברה של המשיב כי מחירי היהלומים שנמכרו על ידי החברה בשוויץ לידי המערערת נופחו על מנת להקטין את הרווח שעשוי להתחייב במס בישראל, ולהותיר רווח גדול יותר, הפטור מס, בשוויץ.

108. עמדת המשיב בעניין ניפוח המחירים התבססה על חקירותיו של מר משה לבייב – אחיו של לב לבייב ובעבר מנכ"ל המערערת - בידי משטרת ישראל בשנת 2018 ובשנת 2019, כאשר מר משה לבייב היה חשוד בעבירות הברחה, בין השאר.

בחקירה מיום 17.2.2019, משה לבייב השיב לשאלות החוקרים כדלקמן:

ש: אמרת לנו כי יהלום [החברה בשוויץ – ה"ק] נהגה להשאיר 15 עד

20 אחוז, ממחיר האבן שהיא קנתה מרואיז נכון?

ת: כן.

...

ש: אז איך אתה יודע, אולי זה 300 אחוז ולא 20 אחוז.

ת: אני לא חושב. מה שאני כן יודע זה שנדב [נדב גרינשפון, מנהל

הכספים של קבוצת לבייב – ה"ק] מכיוון שהוא אינו יהלומן בדק מהי

הרווחיות של האבנים שנמכרות בסופו של דבר לצרכן הסופי מרואי[ז].

לצורך העניין בדק ומצא שמדובר ברווחיות של 30% בממוצע על אבן ולכן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

מבחינתו הוא הורה להוציא חשבוניות מיהלום [החברה בשוויץ – ה"ק]

שמגולמות בהן רווח של אותו האחוז לטובת חב' LLD.

ש: על איזה שיעור רווח מדובר? ומדוע?

ת: לדעתי בין 15 ל- 30 אחוז על כל דולר של אבן. יותר מזה לדעתי לא ייתכן.

ש: מדוע לא יתכן שיותר משיעור של 30%?

ת: זה פחות או יותר מה שהדבר הזה היה מרוויח.

ש: לשם מה לבצע את הסיבוב הזה? מה המוטיבציה?

ת: מדיניות מס מקלה בשוויץ. בישראל אי אפשר להוציא את הכסף מהארץ ללא תשלום מס ואם יכולנו להשאיר את הרווח הגדול מכל משלוח בשוויץ נוכל לאחר מכן להשתמש בכסף עם חיסכון במס משמעותי.

ש: מה היתה המטרה של הקמת חברת יהלום?

ת: על מנת שנוכל להוציא את הכספים מהארץ ללא תשלום מיסים. אני לא יכול לדעת אם סתם הוציאו חשבוניות.

...

ת: מגיע סחורה מרואיז ליהלום בג'נבה הסחורה בשווי 100 ובמכירה היא שווה 130 ה- 30 האלה להשאיר בשוויץ.

ש: לא מבין את ההתכנות?

ת: נכנסת סחורה לארץ ב- 130 ונמכרת או ברווח מאד קטן או בהפסד קטן אבל ה- 30 אחוז כבר עברו לשוויץ.

...

ת: מה שנדב הסביר לי אז שאמנם בענף היהלומים קיים מיסוי נמוך של מס מחזור אבל כאשר אתה רוצה להוציא את הרווח מהארץ מ- LLD על מנת לקנות נדל"ן או לשלם את החובות של אפריקה ישראל בזמנו שמה המיסוי הוא כבר לא מחזורי."

(שורות 22-23; שורה 29 עד שורה 42; שורה 127 עד שורה 130; שורה 134 עד שורה 136)

על סמך האמירה הנ"ל לגבי "בין 15-30 אחוז על כל דולר", החליט המשיב להקטין את היקף ההוצאות עבור רכישות אלו ב- 20%, כאמור לעיל, וההפרש נוסף להכנסה החייבת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

109. המערערת מכחישה את ניפוח המחירים ותוקפת בטיעונים שונים את הסתמכות המשיב על דבריו של מר משה לבייב בחקירתו. יוער כי משה לבייב לא הובא להעיד בהליך זה על ידי מי מן הצדדים.

110. ראשית, אבהיר כי נטל השכנוע בנושא זה מוטל על המערערת, הן בשל העקרון הכללי בדבר נטלים בערעורי מס, והן מפני שסעיף 85א(ג)(2) לפקודה איננו חל במקרה זה.

ההוראה האמורה קובעת כי "מסר הנישום מסמכים כאמור בפסקה (1) ומסמכים שנקבעו לפי סעיף קטן (ה), תחול על פקיד השומה חובת הראיה אם קבע קביעות השונות מההסכמות בין הצדדים." דא עקא, חקר תנאי שוק לא הוכן או הומצא על ידי המערערת בקשר לעסקאותיה עם החברה בשוויץ.

כמו כן, נראה כי במקרה דנן אין תחולה לסעיף 155 סיפא לפקודה בנושא חובת הצדקת השומה, כאשר המחלוקת דנן היא "לבר-פינקסית".

עם זאת, בית משפט הדן בערעור מס הכנסה כן מוסמך לבחון את שיקול הדעת של פקיד השומה ואת סבירות השומה, תוך מתן משקל ראוי למומחיות מפקחי המס בתחומם (והשוו הוראות סעיף 156 לפקודה). כאן, יש לומר, המשיב לא בחן ולו באופן הכללי ביותר, את רמת המחירים שנקבעו בפועל בין החברה בשוויץ ובין המערערת בהשוואה למחירים טיפוסיים ששררו בשוק היהלומים (גלם ומלוטש) באותה עת. השומה בנושא זה עוגנה כולה בדבריו הנ"ל של משה לבייב, ואין בפני בית המשפט כל אינדיקציה אחרת לניפוח מחירים, מלבד זה.

111. בהקשר זה יצוין כי הרכישות מהחברה בשוויץ היוו, ככל הנראה, חלק קטן יחסית מכלל רכישותיה של המערערת באותן שנים. על פי ביאור 16 לדוחות הכספיים של המערערת ליום 31.12.2013, סך הקניות שלה (דהיינו, קניות יהלומי גלם יחד עם קניות יהלומים מלוטשים) הגיע לכדי 342.4 מיליון דולר, כאשר הרכישות מהחברה בשוויץ באותה שנה הגיעו לסך 39.1 מיליון דולר. כמו כן, לפי ביאור 17 לדוחות הכספיים של המערערת ליום 31.12.2014, בשנת 2014 סך הקניות שלה (גלם יחד עם מלוטש) היה כ- 354.2 מיליון דולר, ואילו הרכישות מהחברה בשוויץ הסתכמו ב- 20.1 מיליון דולר.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

נתונים אלה כמובן אינם מוכיחים שלא נעשה ניפוח מחירים מול החברה בשוויץ בשל היחסים המיוחדים שהתקיימו בין הצדדים, אולם כן עולה מהנתונים כי הרווחיות הכללית של המערערת הושפעה, כנראה, מגורמים נוספים ואף חשובים יותר מאשר תמחור הסחורה מול החברה בשוויץ.

112. כזכור, סברת המשיב היא שהחברה בשוויץ הייתה למעשה תחנה מיותרת בייבוא יהלומים מרואיז ברוסיה לידי המערערת בישראל, תחנה שכל מטרתה הייתה להותיר רווח בשוויץ, ללא חבות במס שם. אולם יוער כי המערערת המשיכה כל העת לקנות יהלומים במישרין מחברת רואיז הרוסית (ראו מוצג מש/6): בשנת 2013 הרכישות מחברת רואיז היו בהיקף של 79.2 מיליון דולר ובשנת 2014 בהיקף של 95.6 מיליון דולר, סכומים אשר מאפילים על מימדי הרכש מהחברה בשוויץ באותן שנים.¹⁵

113. בשולי נקודה זו אוסיף כי על פי הרשום במוצג מש/5, הייתה תנודתיות רבה בסכומי הרכישה מהחברה בשוויץ על פני השנים: בשנת 2009 הרכישות הגיעו ל- 133.7 מיליון דולר; 2010 – 315.1 מיליון דולר; 2011 – 293.1 מיליון דולר; 2012 – 215 מיליון דולר; 2013 – 39.1 מיליון דולר; 2014 – 20.1 מיליון דולר; 2015 – 0.05 מיליון דולר. השומה הנדונה מתייחסת אך ורק לשנים 2013 ו-2014 וקשה להבחין בשיטתיות כלשהי בהכוונת המסחר על פי המספרים האלה.

114. אשר לשנת 2014, מסמכים שהוגשו על ידי המערערת מראים לכאורה כי הייתה רק עסקה אחת מול החברה בשוויץ באותה שנה – בהיקף של 20.109 מיליון דולר (בגין אבנים במשקל כולל של 88.719 כארט).

על פי המסמכים האמורים, יהלומים באותו משקל בדיוק נרכשו על ידי החברה בשוויץ זמן קצר קודם לכן במחיר של 20.103 דולר, כך שכמעט לא נותר רווח בידי החברה בשוויץ מעסקה מסוימת זו, למצער על פי המסמכים שהוגשו.

¹⁵ להמחשת התהייה נצביע על דוגמה זו לפי מוצג מש/5: ביום 21.4.2013 החברה בשוויץ הוציאה למערערת חשבונית עבור יהלומים בהיקף של 2.283 מיליון דולר. והנה לפי מש/6, באותו יום ממש, חברת רואיז הוציאה למערערת חשבונית אחרת על סך 1.806 מיליון דולר. תופעה זו איננה מובנת אם כוונת הקבוצה הייתה להשאיר את הרווח, רובו ככולו, בשוויץ.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

115. עוד הוגש על ידי המערערת העתק דוח (או טיוטת דוח) רווח והפסד של החברה בשוויץ לשנת 2013, המראה רווח גולמי בשיעור של 5.4% (כ- 2.25 מיליון דולר), נתון – ככל שהוא אמיתי ומדויק – שאיננו מתיישב לכאורה עם התזה שהחברה בשוויץ הוקמו על מנת להשאיר בשוויץ את מירב הרווח, כאשר האחוז האמור איננו תואם את הטווח שהוזכר על ידי מר משה לבייב בחקירתו הנ"ל.

116. גם לא הובהר באיזה מידה ניפוח מחירי הרכישה היה מסייע למערערת במישור המיסוי הישראלי, לנוכח אופן הדיווח שלה לפקיד השומה. בדוחות הכספיים שלה נאמר מדי שנה כי שומות מס החברות שלה "נערכו על פי הסדר נציבות מס הכנסה לענף היהלומים" (מונח בפני בית המשפט ביאורים בנוסח זה בדוחות הכספיים לשנים 2006, 2007, 2008, 2013 ו- 2014).

העדה מטעם המערערת, גבי ברנט, נשאלה על כך עוד ביום 13.2.2019, לפני הגשת הערעור הנוכחי, והשיבה כי "שילמנו מס בחברת LLD לפי תחשיב (יש נוסח[ה]) לפי מס מחזור או רווח נקי".

117. הכוונה היא כמובן להסדר בנושא "עריכת שומות בענף היהלומים" שהונהג על ידי נציבות מס הכנסה בזמנו, לפיו "ההכנסה החייבת תיקבע על בסיס המחזור" (ראו סעיף 2.1 למוצג מש/3(ב)). מטרת ההסדר הייתה "לאפשר לפקידי השומה לערוך שומות 01 [שומות בהן דיווח הנישום מתקבל על ידי פקיד השומה כמוצהר – ה"ק] בתיקי יהלומנים בהם הוצהר על הכנסה סבירה, וזאת באמצעות קווי הנחיה לבדיקת סבירות זו" (סעיף 1.1, שם).¹⁶

לנוכח יישום ההסדר הענפי על ידיה, כך לפי טיעונה של המערערת, היא הייתה אדישה למחיר הרכישה של היהלומים שנתקבלו מהחברה בשוויץ, כי ממילא המיסוי הישראלי התבסס על מחזור המכירות של המערערת.

¹⁶ ראו בין היתר ת"פ 16573-08-16 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' ברק שאול נחאיסי ואח', ניתן ביום 18.6.2020, שם (בסעיף 23) מוסבר על ידי כבוד השופטת ד' אמיר כי ההסדר הענפי האמור העניק "אפשרות לדווח ולשלם מס בשיטת התחשיב המפורטת שם. בנוסף לא נערכו ביקורות על ידי רשות המסים בבורסה ליהלומים".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

118. להבנתי, אין זה מדויק לומר כי יישום ההסדר האמור (אשר בינתיים בוטל) כלל לא הביא בחשבון את היקף ההוצאות שהוצאו בייצור ההכנסה. הרי היהלומן הנישום חייב היה לערוך חישוב של ההכנסה החייבת של עסקו על פי הכללים הרגילים – וכל עוד תוצאה זו עמדה במבחן הסבירות כפי שפורט במסמך ההסדר, על פי יחס "ההכנסה הנקיה" ל"גובה המחזור", אזי הדיווח היה מתקבל על ידי פקיד השומה ללא ביקורת נוספת (שומה 01).

עם זאת, הובהר שם כי "בכל מקרה שהתוצאה העולה מספרי הנישום או הכנסתו המוצהרת... גבוהה מההכנסה עפ"י הכללים שיפורטו להלן, תיקבע השומה על פי הגבוה" (סעיף 1.3).

119. נראה כי על פי חומר הראיות המונח לפניי לא ניתן לדעת אם המערערת הייתה עומדת ב"קריטריון לדוח סביר" בשנים הנדונות גם ללא תביעת הוצאות רכישה בגובה שנקבע בינה ובין החברה בשוויץ (לעומת הוצאות נמוכות יותר, כפי שהותרו על ידי המשיב בשומה בצו). משתמע מטענת המערערת כי התשובה לכך היא חיובית: גם אם עלות המכר הייתה קטנה יותר בקשר לסחורה שנקנתה מהחברה בשוויץ, הכנסתה הייתה נקבעת על פי אחוז המחזור הקבוע בהסדר. אם אכן כך, אזי יש ממש בטענה שלא היה תמריץ לשלם מחירים מנופחים לחברה בשוויץ רק לצרכי המיסוי בישראל. אולם, כאמור, לא ניתן לדעת בוודאות שלא הייתה "הנאה" מיסוית כלשהי בישראל בשל רמת המחירים ששולמו על ידיה.

120. אשר להודעות שנגבו מפיו של מר משה לבייב: ראשית, יוער כי דבריו בנושא אחוזי הרווח לא היו נחרצים במיוחד. הוא סייג את תשובותיו בביטויים כגון "לדעתי בין 15 ל-30 אחוז" (שורה 34 מיום 17.2.2019); "יותר מזה לדעתי לא ייתכן" (שורה 34); "... אני מניח כי כלל העסקאות בין [ה]חברות של לב מרוסיה לשוויץ של יהלומים לא מלוטשים היו למטרה לא כשרה" (שורות 28-29 מיום 6.11.2018) (כל קווי ההדגשה אינם במקור). דהיינו, העדות בנושא גובה המרווח איננה חד-משמעית.

121. יתרה מזו, מעיון בחקירות משה לבייב ניתן לקבל את הרושם כי תשובותיו, לפיהן נעשה תכנון מס על מנת להותיר רווח בשוויץ ולא בישראל, ניתנו תוך התגוננות בפני האשמה חמורה יותר: כי החברה בשוויץ כלל לא שלחה יהלומים למערערת וכי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

החשבוניות שהמערערת קיבלה החברה בשוויץ, כאילו עבור יהלומים, היו כיסוי להוצאת כספים מישראל, ותו לא. כך הוטח בפני משה לבייב על ידי החוקר:

"ש: האם זו באמת הסיבה אני אומר לך שהמטרה הייתה להוציא כספים החוצה ולא איזה 30% רווח שלב לבייב אני אומר לך שבחלק מהמקרים בכלל לא הגיעו יהלומים מיהלום [החברה בשוויץ] מה תגובתך?

...

ש: וכל זה נעשה על מנת להשאיר 30%, כי אני טוען שבכלל לא עברה סחורה לכן אני לא מאמין לסיפור הזה הייתם יכולים להביא את הסחורה לפה ישירות ב- 100 למכור אותה ב- 130 ולשלם את המס כראות עיניכם בארץ כי יהלומנים משלמים מס מחזור וזה לפי מה שאתם מצהירים?

...

**ש: אני אומר לך שמלבד מספר פעמים מועט בעיקר בהתחלה וזאת על מנת לבדוק את הפרוצדורות לא הגיע לארץ סחורה מיהלום וכל מה שעבר זה רק ניירות כאשר אתם הייתם עושים יבוא פיקטיבי ואז מוציאים כספים מישראל כמסווה של תשלום לחב' יהלום?
ת: יכול להיות לא שאני יודע.**

ש:אני אומר לך שהמטרה בהקמת של יהלום הייתה להוציא כספים [מ]ישראל החוצה ולא לשמור רווחים בשוויץ"

(שורות 43-44; שורות 131-132, שורה 137 עד שורה 141, מיום 17.2.2019)

והנה, גם ההקשר הכולל של השיח בין החוקר ובין מר משה לבייב איננו מסייע בידינו להאמין כי מר לבייב נקב שם בנתונים מדויקים ובדוקים (ודוק: חרף הנאמר בחקירה, המשיב דן לא טען כי המערערת לא קיבלה יהלומים מידי החברה בשוויץ).

122. עוד יש לציין כי משה לבייב סיים את תפקידו במערערת בשנת 2011 (ראו, בין היתר, עדות גב' ברנט, עמוד 35, שורה 19; עמוד 37, שורה 5). מכיוון שכך קיים קושי נוסף בהסתמכות על דבריו, כעיון בלעדי לשומה, לגבי הנעשה בעסקי הקבוצה בשנות המס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

2013 ו- 2014 (ואף ראינו לעיל כי היקף הרכישות מהחברה בשוויץ הצטמצמו באופן ניכר מאוד לאחר עזיבתו).¹⁷

123. בשולי הדברים, נציין כי בנושא קשרי המסחר בין המערערת ובין החברה בשוויץ פנתה הרשות המוסמכת של ישראל אל הרשויות המוסמכות של שוויץ ושל חבל הונג קונג, במסגרת אמנות המס הבינלאומיות. בתשובות שנתקבלו (מש/7 ו- מש/8) אין מידע שיכול לשפוך אור על אופן תמחור הסחורה או על סבירות השומה שנערכה על ידי המשיב.

124. לסיכום, על אף נטל השכנוע הרובץ על המערערת, וחרף העובדה שהמערערת לא הגישה חקר תנאי שוק בנושא, אני מוצא לנכון לקבל את הערעור בעניין מחירי ההעברה, וזאת מן הנימוקים השונים שפורטו. לטעמי אין די באמירותיו הנ"ל של משה לבייב כדי לתמוך בשלילה רוחבית של 20% מסכום הרכישות, כאשר לא מונח בפני בית המשפט כל מידע בסיסי אחר לגבי אופן תמחור היהלומים במקרה הנדון, לעומת עסקאות שנעשות על פי תנאי שוק (בין קונה מרצון ומוכר מרצון). לדעתי, עדות משה לבייב הייתה צריכה להיות מלווה "בדבר מה נוסף" על מנת להצדיק את תוספת ההכנסה הממשית הכלולה בשומה ועל מנת להתגבר על שורת התהיות שהובאה לעיל.

לפיכך, הערעור בעניין מחירי העברה מתקבל.

יג. הטלת קנס גרעון

125. בשומה בצו הוסיף המשיב קנס על גרעון בהתאם לסעיף 191(ב) לפקודת מס הכנסה, משלא הוכח להנחת דעתו כי המערערת לא התרשלה בעריכת דוחות המס שנמסרו על ידה.

126. לנוכח מסכת העובדות והנסיבות הכרוכות בעניין מימוש הזכויות בשלושת תאגידי ה- LLC, הדיווח המאוחר על אירוע זה (לאחר חתימת הסכם שומה לגבי השנים הנדונות) והצורך בפתיחת השומה לפי סעיף 147 לפקודה כתוצאה מהגילוי המאוחר, אינני מוצא

¹⁷ בעניין הפסקת עבודתו של משה לבייב וחוסר ידיעתו לגבי התרחשויות מאוחרות יותר, הדגישה המערערת את האמור על ידיו בשורה 209 לחקירה מיום 17.2.2019. אולם קטע זה של החקירה מתייחס לקשרים המסחריים בין המערערת ובין חברת שייק קשורה בארה"ב, אשר פעלה שם על בסיס קונסיגנציה. התשובה האמורה של מר לבייב נגעה לנושא זה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

לנכון להתערב בשיקול הדעת הכללי של המשיב בנושא קנס הגרעון. יוזכר בהקשר זה כי בהתאם לסעיף 4.9 להחלטת המיסוי בהסכם, התחייבה המערערת, בין היתר, לדווח לפקיד השומה "על כל עסקת מכירה של מניות ה- LLC... וזאת תוך 30 ימים ממועד עסקת המכירה...".

127. יחד עם זאת, לנוכח התוצאה אליה הגעתי בחלק י"ב לעיל בנושא מחירי ההעברה, יש מקום לדעתי לצמצם את היקף קנס הגרעון בהתאם ליחס בין סכום שומות מחירי ההעברה (במונחי תוספת להכנסה) לשתי שנות המס הנדונות ובין סכום השומות הכולל (בגין רווחי הון על פי החלופה המפורטת בסעיף 76 לעיל ובגין מחירי העברה, במונחי תוספת להכנסה), והכל לפי שערי החליפין של הדולר לתום שנת 2013 ולתום שנת 2014. דומה כי היחס האמור, כלומר משקל נושא מחירי ההעברה, עומד על כ- 14.5%¹⁸.

לפיכך, אני מורה על הקטנת הסכום קנס הגרעון שהוטל ב- 14.5%.

י.ד. סיכום

128. אשר על כן, הערעור נדחה בנושא שלושת תאגידי ה- LLC והמיסוי יהיה על פי החלופה שנקבעה בסעיף 77 לעיל. יש מקום לשוב ולהדגיש כי נושאים רבים שהועלו במסגרת ערעור זה הוסדרו מראש ובהסכמה בין המערערת ובין רשות המסים – על פי יוזמת המערערת – ואין הצדקה לקבוע, בדיעבד, הסדר אחר המיטיב עמה.

הערעור בעניין מחירי ההעברה מתקבל, והערעור בעניין קנס גרעון נדחה בעיקרו, בכפוף לאמור בסעיף 127 לעיל.

129. (א) לנוכח מכלול התוצאות הנ"ל, החלטתי להשית על המערערת הוצאות משפט בסכום כולל של 75,000 ש"ח, אשר ישולם למשיב תוך 30 ימים ממועד מתן פסק הדין.

(ב) לנוכח ריבוי הבקשות מצד המשיב לדחות את המועד להגשת סיכומיו (שהתקבלו על ידי בית המשפט לאור הנימוקים שניתנו על ידי המשיב); לאור הנסיבות המיוחדות שפורטו על ידי המערערת בתגובותיה מיום 7.11.2024 ומיום

¹⁸ דהיינו, $(251,513,970 + 42,598,806) \div 42,598,806$. הנתון 251,513,970 ש"ח מייצג $18,850,000 \times 3.471$ ש"ח (שער חליפין) + $47,849,221 \times 3.889$ ש"ח (שער חליפין). הנתון 42,598,806 ש"ח מייצג את היקף הוצאות הרכישה שלא הותרו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2025

ע"מ 71029-01-20 אל.אל.די. יהלומים בע"מ נ' פקיד שומה גוש דן

25.12.2024 בנושא השלכות הדחיות; ומכוח סעיף 185(2) לפקודת מס הכנסה, אני מורה כי כל חבות במס הנובעת מפסק דין זה לא תישא ריבית (אך כן תישא הפרשי הצמדה) בגין התקופה בין תום הארכה הראשונה להגשת סיכומי המשיב (7.7.2024) ובין מועד ההגשה בפועל (10.2.2025).

130. מזכירות בית המשפט תמציא את פסק הדין לבאי כוח הצדדים. ניתן לפרסם את פסק הדין ברבים.

ניתן היום, ו' כסלו תשפ"ו, 26 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

חתימה

ה' קירש, שופט